రామాయణము ంపే

కవికేసరి, అద్దేపల్లి సత్యనారాయణ

వెల: ఒకరూపాయి

మొదటికూర్పు 1000

1958 జూన్

రచయిత జననము

1899 జనవరి

సర్వోదయ ప్రెస్, పటమటలంక

అభిప్రాయములు

[గుంటూరుజిల్లా చిలకలూరిపేట ఉన్నతపాఠశాల తెలుగు పండితులగు శ్రీ జాస్తి వేంకటనరసయ్య (ఉభయభాషాప్రవీణ) గారి అభిప్రాయం.]

ఆంధ్రసారస్వతమున భారతమునకువచ్చిన ప్రాశస్త్యము రామాయణమునకు రాలేదు. హిందీయందు తులసీదాసు రామాయణము, తమిళభాషయందు కంబ రామాయణము మిక్కిలి ప్రసిద్ధికెక్కినవి. వాల్మీకిరామాయణమునకు ఆంధ్రమున చాల అనువాదములు వచ్చినవి. అధ్యాత్మరామాయణము, ఆత్మరామాయణము మున్నగునవికూడ వెలసినవి.

కవికేసరి శ్రీ అద్దేపల్లి సత్యనారాయణగారు నిరంతర కృషియొనర్చి రామాయణ కథను ఆత్మపరముగ నన్వయించుచు ఈ "రామాయణమంటే" యను గ్రంథమును వ్రాసిరి. వారి పరిశీలనాప్రతిభ గ్రంథమందంతట స్పష్టముగ గోచరించుచున్నది. ఆంధ్రమున నిది యపూర్వరచన. ఇది వారి స్వంతరచన. జిజ్ఞాసువులగు పాఠకులు, విద్యాధికులు దీనిని శ్రద్ధతో చదువవలెను. సంఘాభ్యుదయమున కిట్టి రచన లెంతేని యవసరము. మానవుని యాలోచనాశక్తిని వృద్ధిపరచి తన యున్నతలక్ష్యమును సాధించుకొనుటకు ఈకాలమున నిట్టిగ్రంథములు చేయు సహాయ మనంతము. మనము మూఢవిశ్వాసములను విడచి స్వార్థపూరితులగువారు కల్పించు మోసములందు చిక్కుకొనక అభ్యుదయగాములమగుటకు మనకు విమర్శనాదృష్టి హేతువాదము మిక్కిలి యవసరము.

ఆంధ్రులీ గ్రంథము నాదరించి రచయితకు సర్వవిధ సహకారముల నొసంగ ప్రార్థితులు.

జాస్తి వేంకటనరసయ్య
ఉభయభాషాప్రవీణ
5-6-1958

[చారిత్రక పరిశోధకులు, బహుళ గ్రంథకర్తలు, కవివర్యులు నగు
"విశ్వకర్మకాగ్రేసర" కొత్త భావయ్యచౌదరిగారి అభిప్రాయం.]

"శ్రీ అద్దేపల్లి సత్యనారాయణగారు వ్రాసిన "రామాయణమంటే" అను గ్రంథమును జదివితిని. రామాయణాన్ని ఆధ్యాత్మికాన్వయంతో మాత్రమే చదువవలెనని వారి యాశయము- మూఢ విశ్వాసములను వారు ఖండింపనెంచి యీ గ్రంథము వ్రాసిరి. మన దేశములో సత్యవిషయముల కన్న కల్పిత విషయములకే హెచ్చు ఆసక్తి చూపబడుచున్నది. వేదాదులలో సత్య ప్రాశస్త్యమెంత హెచ్చుగా బోధింపబడినను, ఆచరణయందది తల్లక్రిందైనది. ప్రతి వారికి, ప్రతి చిన్న విషయమునకు మహత్తు అంటగట్టుట మామూలైనది. ఆధ్యాత్మికశక్తి పశుల పరిశీలనలో తేలునది గాదు. అందుచే శ్రీరామాదులు మామూలు నరులే యైనను, వారిట్టి యాధ్యాత్మిక సంపన్నులో చెప్పుటకు వాల్మీకి రచితమొక్కటే ప్రథమాధారము. రామాయణకథ చారిత్రకమైనదనియే చరిత్రజ్ఞులు విశ్వసించిరి. దాని నాధ్యాత్మికముగ నెందరో చిత్రించిరి. కల్పితమైనను, వారి ప్రతిభనిది చాటును. దీనిని చక్కగ తేటమాటలతో కవిగారు వ్రాసిరి. జీవ బ్రహ్మాల విషయమిందు విపులముగా నెల్లరకు తెలియునట్లు వ్రాసిన కవియభినందనీయుడు. ఈ గ్రంథము విశేషవ్యాప్తి కలది యగుగాక యని కోరెదను.

సంగంజాగర్లమూడి
గుంటూరుజిల్లా
24-5-58

కొత్త భావయ్యచౌదరి.

గీ॥ ఐహికముగఁ గన్పించు రామాయణంబు
పారమార్థిక ప్రభాభాసురముగ
ఆత్మవిత్కవి కేసరి - అద్దెపల్లి
సత్యనారాయణుఁడు తీర్చె సరసులెన్న
లోకమున వ్యాప్తిఁగొల్పె సుశ్లోకమెసఁగ-

ఉ॥ ఎందొ 'అయోధ్య!' 'లంక' యదియెక్కడనో? మఱి రావణాసురుం
డెందునొ? యన్న చర్చకొకయింతయుఁ దావనుమాఁట లేక త
ద్బృందము సర్వమింకొక శరీరమునందు నెసంగునంచు న
స్పంద మనీష-నద్దెపల్లి సత్కవిమౌళి పరిష్కరించి-యా
నందకరంబుగాఁ దెలిపె నల్వగ శ్రీరఘురామసత్కథన్.

గీ॥ తాను ధనికుండుగాఁడు - పేదయునుఁగాఁడు
తగ్గ సామాన్యభావంబు తనరువాఁడు
తగినవిషయంబు తగినట్లు తగినవారి
కడను ధైర్య హిమాచలగణ్యుఁడగుచు

గీ॥ ఆత్మబుద్ధితో నరసియు-నఖిలవిధ వి
షయములనుగూర్చి హాస్యరస ప్రధాన
ముగను వేమన్నయోగిదొ పోల్కినొంది
పద్యములఁ గూర్చినాతఁ డీ సద్యశు - బళి!
యందు ''నభినవవేమన'' యనఁగ
నీతఁ - డీతని పొత్తము లింపుతోడ
భువిని వెలయుత శాశ్వత పుణ్యభంగి॥

దోమా వేంకటస్వామిగుప్త
"కవిచక్రవర్తి" "శతావధాని"
1-6-1958, విజయవాడ

ఎందుకిది వ్రాసితిని?

భారత రామాయణాది గ్రంథముల సాధారణార్థములను వినుటకు మా నాయనగారికేలనో యేవగింపుగ నుండెడిది. కారణము నూహింపజాలని చిన్నతనము నాకప్పుడు. భాషాపరిజ్ఞానము కలవడిన వెంటనే నేను భారత రామాయణాదులను జదివితిని. సామాన్యార్థములను బట్టి యివి వ్యర్థములని యెంచితిని. పంచమ వేదమను ఖ్యాతి భారతమునకేల కలిగెనని ఆలోచించి వేద సార రూపములగు ఉపనిషత్తులను జదివితిని. పిమ్మట నాకు కలిగిన ఆలోచనాచరణానుభవములు గీతపై నుంచితిని. గీతకు గాంధీమహాత్ముని వ్యాఖ్యతో నుండిన అనాసక్తి యోగము లేక నిష్కామయోగమును గూడ గాంచి పురాణేతిహాసముల పుట్టుకను గ్రహించగలిగితిని. వ్యాస వాల్మీకాదులు నిరర్థకపు వ్రాతలకు చేష్టలకు కాలమును వ్యర్థపుచ్చరనుకొంటిని. ఉద్గ్రంథమేదైనను మానవుని ఉన్నతునిగ నొనర్చుటకే గాని మూఢునొనర్ప రచింపబడదని నా నమ్మిక. రామాయణ సాధారణార్థమటులొప్పుటలేదు గనుక అంతరార్థమున కాలోచించితిని. ఈ నా యల్పజ్ఞానమే - రామాయణమంటే- యను ఈ నా రచనకు నాంది.

గీత చివర దనగా 18 వ అధ్యాయమున,

"యత్ర యోగేశ్వరః కృష్ణో యత్ర పార్థో ధనుర్ధరః
తత్ర శ్రీ ర్విజయో భూతిర్ధ్రువానీతిర్మతిర్మమ." అనుశ్లోకమునకు

"ఎచట యోగేశ్వరుడగు కృష్ణుడు కలడో అనగా ననుభవసిద్ధమగు శుద్ధ జ్ఞానము కలదో- ఎచట ధనుర్ధారియగు పార్థుడు కలడో యనగ దాని ననుసరించు క్రియ కలదో- ఈ రెంటి సంగమమెచట నుండునో యచట శ్రీ యున్నది, విజయమున్నది, వైభవమున్నది. అచంచలమగు నీతి యున్నది యని నా యభిప్రాయము." అని గాంధీమహాత్ముడు వచించెను. ఇట్లే గీత యంతకు వ్యాఖ్యానమును పూరించెను. ఇది మహాత్ముని 57 సంవత్సరముల ఆచరణానుభవము. వారి వ్యాఖ్యను కాదనగల జ్ఞానిలేడు.

మనము వినునది కనునది ఆచరణకో అనుసరణకో అనుకూలముగ నుండవలెను. దాని మూలమున అభ్యుదయము కలుగవలెను. ప్రకృతిని

చూచి మనమెన్నియో నేర్చుకొంటిమి. నేర్చుకొనుచుంటిమి. ప్రకృతి సంపదవల్ల మనమెన్ని యుపయోగములనో పొందుచుంటిమి. అట్లే మన ఆత్మశక్తిని పరిశీలించుట, అభివృద్ధి చెందించుట యవసరము. జీవికి ఆత్మశక్తి నభివృద్ధిపరచుకొనుటకంటె కావలసినదేమున్నది? ఆ యాత్మశక్తి సద్వినియోగ మొనర్చుట పరమోత్తమము. ఈ వినియోగ సాధనకే నేనీ 'రామాయణమంటే' వ్రాసితిని.

నాకిప్పటికేబదెనిమిది వర్షములుగడచినను అధ్యాపకుడుగ నుండుటకంటె నధ్యయనపరుడుగ నుండుట సంతోషము. అట్లే గడపుచుంటిని. నాకు తెలిసిన వానికంటె తెలుసుకోవలసిన వనేకమున్నవి. స్పుత్నిక్ నిర్మాణమెందరకు తెలియును? స్పుత్నిక్‌ను మించినవి సృష్టించలేరని ఎవరనగలరు? ఇట్లే అందరు తెలిసికొనవలసిన వెన్నేని గలవు. అన్నియు తెలిసిన సర్వజ్ఞుడెవరు? కనుక నాకు తోచిన దీవిధముగ దెలుపుట నా విధ్యుక్త ధర్మము. రామాయణమునకు స్థూలముగజెప్పు అర్థము ప్రజలను మూఢులనొనర్చు చున్నదేగాని జ్ఞానులనొనర్చుటలేదని నాతలంపు.

"కవియొక్క అర్థమునకంతములేదు. మనుష్యులవలెనే మహావాక్యముల యర్థము సయితము వికాసమును చెందుచునే యుండును. భాషాచారిత్రముల బరిశీలించినచో ననేక మహాశబ్దముల యర్థములు నిత్యము నవీనములగుచునే యుండుట తెలియగలదు" అని గాంధీమహాత్ముడు గీత పీఠికలో నుడివెను. గ్రంథ పఠనమున మానవుడుత్తమ మార్గగామిగావలయునను తలంపుననే రామాయణాంతరార్థమిటుల దెలిపితిని. రామాయణమందలి మూల శ్లోకములను మార్చు నవసరము లేకనే జిజ్ఞాసువులు ఆత్మప్రబోధము నొనర్చుకొనగలరు. అటులనే ఆత్మశక్తి నభివృద్ధి పరచుకొననగును.

"అవతారమనగా శరీరధారియగు పురుష విశేషము. ప్రతిజీవుడీశ్వరుని యవతారమే. కాని లౌకిక భావయందు మనమందరిని యవతారమని చెప్పము. ఏ పురుషుడు తనయుగమందల్లరకంటె శ్రేష్ఠధార్మికుడో వానినే భవిష్యత్ప్రజలు అవతారముగ బూజింతురు." అని గీత పీఠికలో గాంధీ మహాత్ముడు నుడివెను. కనుక ఆ భావనాశక్తితో ద్వంద్వార్థముగ రామకథ రచింపబడెను. ఇట్టిస్థితిలో అంతరార్థమునకే ఆధిక్యత నీయవలెను.

మహర్షి దయానంద సరస్వతి 'సత్యార్థ ప్రకాశము - స్వమంతవ్యామంతవ్య ప్రకాశమున 21 వ వ్యాఖ్యయందు "విద్వాంసులు, మాత, పిత, ఆచార్యుడు, అతిథి, న్యాయాధికారియగు రాజు, ధర్మాత్ములగు ప్రజలు, పతివ్రతాస్త్రీ, స్త్రీవ్రతుడైన పతి- వీరిని సత్కరించుటయే 'దేవపూజ', దీనికి వ్యతిరేకమైనది "అదేవపూజ" అనిరి. మరియు ప్రథమ సముల్లాసమున- జ్ఞానస్వరూపుడే పరమేశ్వరుడనియు దేవుడు అనియు నందురనిరి. ఇట్టి సర్వజ్ఞుల సుభాషితములే నన్నీ గ్రంథరచనకు పురిగొల్పెను.

ఇది "వైశ్యమిత్ర" పత్రికయందు దాని ప్రథమసంపుటపు 12 వ సంచిక నుండి వరుసగ మూడవసంపుటపు మూడవసంచికవరకు ముద్రింపబడినది. అది గాంచిన పలువురు పుస్తకరూపమున బ్రకటింపవలెనని కోరుటయేగాక నామిత్రులు అష్టావధాన శతావధానములందందెవేసిన చేయియగు "కవి చక్రవర్తి" "విద్వాన్" శ్రీదోమా వేంకటస్వామిగుప్తగారు పలుమారు నన్ను హెచ్చరించుటచే నిది యీరూపమున వెలువడినది. దీని నెంతేని విపులముగ పాఠకుల మనంబులను హత్తుకొనునటుల జేయుతలంపుకలదుగాని కాగితము వెల విపరీతధరయగుటచే సంక్షిప్తీకరించితిని. హంసక్షీరన్యాయముగ వర్తించు విద్వన్మణుల యాదరమున పునర్ముద్రణమున బృహద్గ్రంథ మొనర్తును.

సత్యరామాయణముయొక్క సారమరసి
ఆచరించెడిజ్ఞానుల కంజలిడుచు
భక్తితోనంకితంబిత్తు ప్రాజ్ఞులార!
దేశకళ్యాణమగునను దీక్షతోడ.

కవికేసరి, అద్దేపల్లి సత్యనారాయణ

రామాయణమంటే?

బాల కాండము

ఈశరీరము రథముగ, నింద్రియములు ।
పదియు హయములుగను, బుద్ధి భవ్య రథికుఁ।
డవనియందు దశరథుడై అతిశయించె ।
ఇంద్రియంబులు తన వశమందునుంట.

మానవుని శరీరమే రథము. 1. శ్రోత్రము 2. త్వక్కు 3. చక్షువు 4. రసన 5. ఘ్రాణము అను పంచజ్ఞానేంద్రియములును; 1. వాక్కు, 2. పాణి, 3. పాదము 4. పాయువు, 5. ఉపస్థ యను పంచకర్మేంద్రియములును కలసి దశేంద్రియము లనఁబడునవి పదిగుఱ్ఱములను, స్వాధీనము చేసికొని మనస్సు శరీర రథమును నడపును గనుక మనస్సునకు దశరథుడని పేరు. నిర్మలమైన మనస్సు తేజోవంతముగ నుండును గనుక తేజస్సుగల సూర్యుని నామముంచి సూర్యవంశజుఁడు దశరథుఁడని చెప్పుదురు.

నివృత్తి నిశ్చలతకు మార్గము. దానిని కౌసల్యయని దశరథుని భార్యగ చెప్పుదురు. అనగా నివృత్తి దశరథుని స్వాధీనమందుండుట యగును.

ప్రవృత్తి రూపిణిని కైకయందురు.

భక్తిరూపిణి సుమిత్ర యనబడును. నివృత్తి, ప్రవృత్తి, భక్తి అనువానిని (మూటిని) మనస్సు స్వాధీనమం దుంచుకొనుటచే – వానిని మనస్సు అను దశరథుని భార్య లందురు.

మనస్సగు దశరథుడు భక్తితో నున్నపుడు జ్ఞానము కలుగు చుండును. భక్తిని వదలఁగనే వివిధ లౌకిక వైదిక వ్యవహార ములందు మనస్సు తిరుగును. అప్పుడు జ్ఞానము తొలఁగును.

నివృత్తియగు కౌసల్యతోనుండ జ్ఞానము కలుగును. నివృత్తికి మనస్సు చంచలింప నవసరము లేదుగనుక జ్ఞానము స్థిరమగును. అందువల్ల మనస్సను దశరథునకు నివృత్తి యను కౌసల్యవల్ల జ్ఞానమను శ్రీరాముఁడు కలిగెను. మనస్సునకు భక్తివలన వివేకము కలుగును. ఆ వివేకమే లక్ష్మణుడని యన బడెను.

విచారము (ఆలోచన)ను శత్రుఘ్నుడనిరి. ప్రవృత్తి యనబడు కైకేయివలన వైరాగ్యమను భరతుఁడు పుట్టెను. అనగా – ఆ యా బుద్ధి మార్పులవలన, జ్ఞానము, వివేకను, విచారము, వైరాగ్యము కలుగుచుండును. సమాధినిష్ఠాగరిష్ఠు లకుగాని జ్ఞానము స్థిరముగ నుండదు. జ్ఞానికి లోకమందలి దృశ్యము లన్నియు నిమిత్తమాత్రములు. వానికి మోహ క్రోధము లవసరము లేదు. సచ్చిదానందమూర్తి యగును. జ్ఞాని జితేంద్రియుఁడగును. భోగప్రవృత్తి కలుగదు. మనస్సు చంచలమగుటచే భోగవాసనలకుతిరిగినను వానియందు సుఖాను భూతిని పొందదు. కనుక వెనువెంటనే వైరాగ్యము కలుగును. దీనినే భుక్తవైరాగ్యమందురు. అందువల్లనే కైకయను ప్రవృత్తి వల్ల వైరాగ్యమను భరతుడు పుట్టెననుట–

వశిష్ఠుడన శ్రేష్ఠవశుడని యర్థము. స్వవశుడు=తన యింద్రియములను వశమునందుంచుకొనువాఁడు. సంసారము దురంతమగు నొక మహాసముద్రము. అది యెండమావుల నెడి

నీటితో నిండియుండును. అందు భ్రమలను జలచరము లుండును. అవి మానవులను పీల్చి పిప్పిచేయును. సాధన చతుష్టయ సంపన్నులగు యోగులుమాత్రమే జ్ఞానముచే సంసార సాగరమును దాటుదురు. "రమంతే యోగినోఽత్ర ఇతిరామః" జ్ఞానమునకు శ్రీరామచంద్రుడని నామము.

సత్యాసత్యములను తెలిసికొనుట వివేకము. సత్యాసత్యములను గ్రహింపజాలనంతవరకు జీవుడు అసత్యమును వదల సత్యమును గ్రహింపజాలడు. సంసారసంబంధమైన ఆశ, కల్పన, శంక, స్తుతి, నింద మొదలగువానికి వశుడుగాక, ఆత్మ సంబంధమగు కరుణ, శాంతము, సమత్వము, క్షమ, దయ, ధైర్యము, శీలము మొదలగువానితో పరిపూర్ణుడగుట మానవత్వ లక్షణము. అది తెలిసికొనిన శుభలక్షణములు గలవానిని వివేకి యందురు. కనుకనే వివేకమును లక్ష్మణుడనిరి.

మానవునకు విషయాసక్తియే విషము. అదియే శత్రువు. అట్టి శత్రువును నాశనమొనర్చునది సద్విచారము=ఆలోచన గనుక విచారమును శత్రుఘ్నుడందురు.

జీవికి కాంక్షతగదు. కాంక్ష లేకపోవుటచే తృప్తి కలుగును. తృప్తియే సంపూర్ణము. సంపూర్ణమనగా భరణము. కావున పూర్ణత్వమును భరతుడందురు. వైరాగ్యము లేనివాడెవడును సంతుష్టుడు కాడు. నిరాకాంక్షుడును, నిరాకాంక్షుడైనంతమాత్రమునను పరిపూర్ణుడు కాడు. వైరాగ్యభరితుడు, దృశ్యాదృశ్య విశ్వమును దేహవాసనను సమత్వమున రూపుమాపువాడు పరిపూర్ణుడు. అటుల భరించువాడు గనుక భరతుడందురు.

దశరథుడను మనోరూపునకు పంచదుర్గములవలె నున్న పంచకోశములైన 1. అన్నమయ 2, ప్రాణమయ (వాయువు) 3. మనోమయ 4. విజ్ఞానమయ 5. ఆనందమయ కోశములు గలవు. మనోరూపుఁడగు దశరథుఁడు యీ యైదు దుర్గములచే చుట్టఁబడిన శరీరమందుండి భేదింప శక్యముకానట్టి దగుటచే అశక్యమైనదగుటచే – అయోధ్య యనెడి శరీరమందుండి రాజయ్యెను. మనోరూప దశరథునకు జ్ఞానోదయమను రాముఁడుద్భవింపఁగనే పరమ కల్యాణప్రదమగు మోక్షము కరతలామలక మగును.

విశ్వాసము=నమ్మకమును విశ్వామిత్రుడందురు. సద్విషయములపై విశ్వాస ముంచుటవల్లనే జ్ఞానోదయ మగును. ధ్యానము– మునిత్వము– వల్ల దీక్షాశక్తి యేర్పడి జ్ఞానోదయ మగును. ధ్యానమునందు నిశ్చలత్వము, దీక్ష– ఇవి మిత్రులగుటచే విశ్వామిత్రుడయ్యెను.

కామ క్రోధాదులకు రూపము లేదు. విశ్వాసముతో ధ్యానించునపుడు కామమను మారీచుఁ డడ్డుకొనుచుండును. జ్ఞానమను రాముఁడే దానిని సంహరింప సమర్థుఁడు. విశ్వామిత్ర యజ్ఞమను విశ్వాసదీక్షకు కామాదు లడ్డురాకుండ సంహరించుటకు జ్ఞానమను రాముని పంపమని విశ్వాసమను దీక్ష మనస్సను దశరథుని కోరెను. దశరథుడు జ్ఞాన వివేకములనెడి రామలక్ష్మణులను విశ్వామిత్రునివెంట యాగ సంరక్షణార్థము పంపెను.

మార్గమధ్యమున భ్రాంతియను తాటక కనుపించెను. మొట్టమొదట దేనికైనను భ్రాంతియే ఆధారము. భ్రాంతి

తొలఁగినచో కామాదులను తొలగించుట తేలిక. కనుక ఆత్మయందిమిడియున్న భ్రాంతిని మొదట తొలగింపవలెను. ఆత్మయందు సంసారభ్రాంతి యిమిడియుండుటచే సంసారపదార్థములందలి కోరిక దానికి కలుగుచుండును. సంసారభ్రాంతి నివృత్తి కానంతవరకు కోరికయను కామము నివృత్తికాదు. భ్రాంతికి లోఁబడినవారు అంతు తెలిసికొనలేక యెల్లప్పు డందే క్రీడింతురు. ఆ భ్రాంతిని కనుగొనినవారు అదియొక ఇంద్రజాలము వంటిదనియు, మిథ్యయనియు గ్రహించి వెంటనే దానిని తొలఁగించుకొందురు. అట్టివారు కామాదులకు దూరులగుదురు. అట్లే రాముఁడను జ్ఞానము తాటకయను భ్రమను నిర్వాణమను అస్త్రమున నశింపఁజేసెను.

రామ లక్ష్మణులు తరువాత విశ్వామిత్రుని యజ్ఞశాలకు చేరిరనగ విశ్వాసమును జ్ఞాన వివేకములు రెండు కలసికొనెనని భావము. అపుడు విశ్వాసచలనమునకు జ్ఞాన మిటుల బోధించెను. ఓ విశ్వామిత్రా! నీవు కామమును వదలజాలకుంటివి. నిన్ను కామరూప మారీచరాక్షసి వెంటాడుచుండెను. ఆత్మకును కామమునకును వాస్తవమగు సంబంధము లేదు. కామమునకు తావీయక జ్ఞానముపై విశ్వాసముతో మౌన దీక్ష పూనుము. అపుడు కామరూపుడగు మారీచుని జయింపఁగలవు అని చెప్పఁగనే - విశ్వామిత్రుఁడు నిష్కాముఁడయ్యెను. కామరూపుడైన మారీచుఁడు నశించెను.

విశ్వామిత్రు యజ్ఞము పూర్తి యయ్యెను. అనఁగా వివేక, జ్ఞాన, విశ్వాసముల పని యచట ముగిసెను. అప్పుడు జ్ఞానమనెడి రామునకు శాంతమునుపొంద కోరిక కలిగెను.

కాని మార్గమధ్యమున దురాచారమను రాతినితన్ని సదాచార మను అహల్యనుగాంచి ఏకాంతమను మిథిలానగరముచేరెను.

సృష్టికి మూలకారణుడైనను ఆ సృష్టియందుండి నిర్లిప్త తతో ప్రవర్తించువాడు జనకుడు. జనకు డట్టి నిర్లిప్త సాధన మొనరించు ప్రదేశమే జనకపురి. నిర్లిప్తతనుండి జన్మించునది శాంతి. అట్టి శాంతియే సీత. జనకపురి యగు మిథిలయందు రాముడు ప్రవేశించెననగ నిర్లిప్తసాధనయందు జ్ఞానము ప్రవేశించె ననియు, అచట సీతను గాంచెనన శాంతిని చవి చూచెననియు భావము.

అపుడు అహంకారమను హర ధనస్సు తుంచెను. "నేనే; నావల్లనే యీపని యగును; నేను అందరికంటెను ఘనుఁడను; శూరుఁడను; వీరుఁడను;" అనుట యహంకార మందురు. అట్టి యహంకారమును దునుముట హరధనస్సును విరచుట–

మదము, గర్వము జ్ఞానోదయమువల్ల నశించును. రాముఁడను జ్ఞాని రూపమనెడి మద గర్వ పరశురాముని పొగ రడఁగించెను.

జ్ఞానమను రాముఁడు శాంతియను సీతను పరిగ్రహింప నిశ్చయము కాఁగానే దశరథాదులు జనకపురమునకు వచ్చిరి. అనగ మనస్సు నిశ్చలత్వము బొందెను.

కైవల్యమను కుశధ్వజుఁడు జనకుని సోదరుఁడు. అతనికి ముగ్గురు కూతులు గలరు.

సమిత్ర యను ఊర్మిళ
విరతి యను మాండవి
సమత యను శ్రుతకీర్తి యనువారలైయుండిరి.

ఆముప్వురను లక్ష్మణ, భరత, శత్రుఘ్నులకు నీయ నిశ్చయించి

శ్రీరామునితో సీతకు
లక్ష్మణునితో ఊర్మిళకు
భరతునితో మాండవికి
శత్రుఘ్నునితో శ్రుతకీర్తికి పరిణయము లొనర్చిరి.

దీనినిబట్టి జ్ఞానమునకు శాంతి, వివేకమునకు సమిత్ర, ఆలోచనకు సమత, వైరాగ్యమునకు విరతి అవసరము. అట్లే కూడెను. అట్టి కలయికయే మంచిది. విచ్ఛేదము లేనిదానిని వివాహమందురు. కనుక సందర్భానుసారముగ వాడఁబడెను.

శ్రు॥ అథాధ్యాత్మమ్। ప్రాణో వ్యానోఽపాన ఉదానస్సమానః। చక్షుశ్శ్రోత్రం మనోవాక్త్వక్। చర్మమాగ్ంసగ్ స్నా యువ్వోఽస్థి మజ్జా। ఏతదధివిధాయ ఋషిరవోచత్। పాఙ్క్తం వా ఇదగ్ం సర్వమ్। పాఙ్క్తేనైవ పాఙ్క్తగ్ం స్పృణోతీతి ॥

తైత్తిరీయోపనిషత్ - శిక్షావల్లి, సప్తమానువాకము.

రామాయణమంటే?

అయోధ్య కాండము

పంచభూతాత్మకంబైన ప్రాణులందు
ఉత్తమంబైన జ్ఞానాదు లుండెనేని
సురలు మానవు లంచును శోభగందు
అవియు లేకున్న రాక్షసులందురి భువిని.

అయోధ్యకు రాముని పట్టాభిషేక మొనర్ప దశరథుఁడెంచి ఆవార్త చెప్పుటకు వశిష్ఠుని రాముని వద్దకు పంపెను. అనఁగ దశేంద్రియముల త్రిప్పునట్టి మనస్సు తనకంటె శిష్టత గల అధిమనస్సును అయోధ్యకు జ్ఞానమను రాజును ప్రతిష్ఠింప గోరికగలదని రామునకు తెలుపఁబంపెను. ఐతే జ్ఞానమును చూచుటకు చతుర్విధ ప్రాకారములు గలవు. అవి 1. కర్మ 2. ఉపాసన 3. జ్ఞానము 4. జ్ఞానపు నిలుకడ యనునవి. కర్మను దాఁటగనే ఉపాసనకు మార్గము తెలియును. ఉపాసనను గడవఁగనే జ్ఞానము కనుపించును. ఈమూఁడు ప్రాకారములను దాఁటుట సులభమే! జ్ఞానపు నిల్కడయను నాల్గవ దానిని నిగ్రహించుట కష్టము. వశిష్ఠుడు మొదటి మూడును సులభముగదాటి దీర్ఘాలోచన మొనర్చినమీదట నాల్గవదానిని చేరి జ్ఞానసంబోధన జరిపెను. మొదటి మూడును గురువువల్ల తెలిసికొనవచ్చును. నాల్గవదియగు జ్ఞానపునిలుకడ స్వానుభూతి-స్వప్రతిభ- వల్లనే యేర్పడును. స్వప్రతిభ యితరులవల్లరాదు. యోచనవల్ల కలుగునది. గాయకుడు గానము నేర్పునుగాని

స్వర లయ జ్ఞానము స్వకీయ ప్రతిభవల్లనే కలుగును. వైద్యుఁడు మందులు చేయుట, రోగలక్షణములను చెప్పునుగాని, ఔషధ ప్రయోగము, రోగనిర్ణయము అనుపానాదులు అనుభవమును బట్టి చేయవలసినదే! అటులనే వశిష్ఠుఁడు రామునకు తాను వచ్చినసంగతి చెప్పివెళ్ళెను.

కైకకీ వార్త తెలిసెను. వెంటనే మనోరూపమగు దశరథునియందు ప్రవృత్తిరూపిణియగు కైక ప్రవేశించి జ్ఞాన-వైరాగ్యములమధ్య భేదమాపాదించి జ్ఞానమును మనస్సునుండి వేరుజేసి వైరాగ్యమనెడి భరతునే పట్టాభిషిక్తునిగ జేయ నెంచెను. కాని జ్ఞానమునుండి వియోగము నొందిన మనస్సునకు స్మృతిభ్రంశ మొదవును. కనుకనే రాముని వియోగము తలపునకు వచ్చినంతనే దశరథునకు స్మృతిభ్రంశము- మూర్ఛ గలిగెను.

జ్ఞానమను రాముఁడిక అయోధ్యనుండి తొలగనెంచెను. వివేకమను లక్ష్మణునికాపనియం దిష్టములేకుండెను. అపుడు రాముడు లక్ష్మణునితో నిట్లనెను. లక్ష్మణా! తండ్రియభిప్రాయమును గుర్తించి ప్రవర్తించువాఁ డుత్తమపురుషుఁడు; తండ్రి యాజ్ఞాపించిన తరువాత నా ప్రకారము నడచుకొనువాఁడు మధ్యముఁడు; తండ్రి యాజ్ఞాపించిన కార్యమును చేయనివా డధముఁడు. కావున మహారాజాజ్ఞాపింపకముందే వనవాసమున కేగుటకు నిశ్చయించుకొంటిని. ఇదియంతయు మిథ్య. మెర పొక రెప్పపాటు కాలము కనుపించి యంతరించును. అటులనే రాజ్యము, ధనము, బలము, ఆయువు మొదలగు నవన్నియు క్షణికములు. శాశ్వతములు కావు. జీవుఁడు తిన సమ్ముఖము

నందున్న మృత్యువును గానక కేవలము భాగ్యభోగముల చింతనమున మునిగియుండును. భార్య, బిడ్డలు, బంధువులు మొదలగువారికొరకగు యాలోచనాసముద్రమున నోలలాడు చుండును. అవి ఇంద్రజాలములని తెలిసికొనక అమిత బాధ లొందుచుండును. నేనెవరను? ఎటులవచ్చితిని? ఎందుకై ఏర్పడి తిని? ఏమి చేయవలయును? అను విషయములనుగూర్చి కించి త్తైన యోచింపక వాసనాచక్రములందు దగుల్కొని నిరంత రము తిరుగుచుండును. మిథ్యయగు ఈ శరీరమునకు, నేను, నాది, యను అహంకార మమకారములను జేర్చి వృథా శ్రమను పొందుచుండును. జీవుడు చేతనము, దేహ మచేతనము. జీవుడు నిత్యము, దేహ మనిత్యము. జీవుడు సుఖరూపము, దేహము దుఃఖరూపము. జీవుడు దివ్యతేజోమయుడు, దేహము అంధ కార సదృశము; కాంతి విరహితము నవెడిభావము విమర్శ నకు దూరము.

కామము, క్రోధము, లోభము, మోహము, అహం కారము నను నైదును పరమ శత్రువులు. ఆ శత్రు పంచక మును జయించుట పరమధర్మము. దశరథమహారాజు తన ప్రతి జ్ఞను మార్చుకొనుటకు సమయమురానీయరాదు అనెను. అప్పుడు లక్ష్మణుడు రామునితో - జ్ఞానసముద్రా! నన్ను నీవెంటనుండ ననుజ్ఞనీయుము అని వేడుకొనెను. తరువాత శాంతియను సీతయు రామునితో వనవాసమునకు వచ్చుటకు యనుజ్ఞను పొందెను. తదుపరి సీతారామలక్ష్మణులు నిర్భయ మను అరణ్యమునకువెళ్ళసాగిరి. కొంతదూరమరుగ విద్యయను

గంగానదీ తీరమునకుచేరిరి. అచట జిజ్ఞాసయను గుహుడు వీరిని కలుసుకొనెను.

లక్ష్మణుడు గుహునకిట్లు చెప్పెను. రాగద్వేషములు రెండును దుఃఖమునకు కారణములు. రాగద్వేష నివృత్తి కానంతవరకు నెవరును సుఖింపలేరు. శరీరము పుణ్యాపాపముల భోగస్థానము. అనగా ఆనంద దుఃఖములకాటపట్టు.

జిజ్ఞాస కేవలము మానవశరీరమందే కలుగును. ఇతర శరీరములందు కర్మ కరణ స్వాతంత్ర్యముండదు. కావున మనుష్య శరీరమును బడసియు జిజ్ఞాసకు గడంగక కేవల మనాత్మ విషయములందాసక్తి కలిగియుండుట పామర లక్షణము. ధర్మాధర్మ తత్వమును తెలిసికొను జిజ్ఞాస ఆత్మ లక్షణములలో నొకటి. లక్ష్మణుని సూచనకు గుహుడు సంతసించెను.

ఇంద్రియములు కోర్కెను పుట్టించును.

మనస్సు కోరును.

జిజ్ఞాస "ఇది మంచిదా కాదా" యని చర్చించును.

జ్ఞానము అప్పుడు మంచి మార్గమునుచూపును.

జ్ఞానము, విశ్వాసము, నిశ్చయము, దీక్ష వీనిని దృఢపరచుకొన్నచో జీవి జ్ఞానస్వరూపుడగును.

అప్పుడు సీతా రామ లక్ష్మణులు సువిద్యయను గంగను జిజ్ఞాస సహాయమున దాటిరి. అనగా-అవి యన్నియు కలసెను.

భరద్వాజుడనగా ఉపరమ. ఉపరమ= స్వధర్మాను సారము దేనికిని దుఃఖమును కలిగించక, భోజనపదార్థములను ఆర్జించుకొనుట. అన్నపానములైనను ప్రాణరక్షణకు తగు మాత్రము సేవించుట. సీతారామలక్ష్మణులు భరద్వాజుని కలుసుకొనుటయన యుపరమదీక్షను గైకొనుట యగును.

ఆత్మజ్ఞానము తత్త్వపరిశోధనకై యుండవలయును; కాని పరిత్యక్తకాంక్షకై యుండరాదు. ఆత్మోద్ధరణార్థము తత్త్వజ్ఞానము నార్జింపవలయును. తత్త్వజ్ఞానముకొరకు జీవనధారణ మొనర్ప వలయును. ప్రాణరక్షణార్థము మాత్రము భుజింపవలయును. అందుకు తగినంతయే గ్రహింపవలయును. ఆయా పదార్థముల యార్జనయందు దేనికిని హానిని కలిగింపరాదు. ఈనియమములను మరచి కేవల మింద్రియతృప్తికొరకు ప్రయ త్నించువాఁడు విషయ విషమును భుజించినవాఁడగును. వానికి తృప్తి లేదు. తృప్తి లేనివానికి ఆనందము లేదు. ఆనందము లేని వానికి సుఖము లేదు. కనుక విషయ లంపటుఁడు విషమును భుజించువాఁడనబడెను. అట్టివాఁడే జ్ఞానహీనుఁడు. ఇట్టిపరిశో ధన రామ భరద్వాజులు జరిపిన పిమ్మట రామాదులు పయ నించిరి. (జ్ఞానము జీవనాధార నియమ విమర్శ జరిపెను.)

సీతా రామ లక్ష్మణులు త్రివేణీసంగమముచేరి స్నాన మొనర్చిరి. యమున, సరస్వతి, భాగీరథి యనుమూడు నదు లను త్రివేణి యందురు. ఇడ, పింగళ, సుషుమ్న నాడులను మూటిని త్రివేణియందురు. యమున సరస్వతియను నదులు భాగీరథియందు కలియుచోటు త్రివేణీసంగమము.

ఇడ, పింగళ యను నాడులు సుషుమ్నయందు కలియుచోటు త్రివేణీ సంగమము. యోగులు సమాధిస్థితియందు పూరక కుంభక రేచకము లొనర్తురు. కుంభకశక్తిని అధికమొనర్చు కొనుటయే యోగసిద్ధి. అదియే ప్రాణాయామము. వాయు స్తంభనకు మూలాధారము. ఇట్టి కాలకృత్యములను రామాదు లొనర్చి ముందునకు పైనమైరి.

దమమును వాల్మీకి యందురు.

వాల్మీకియొద్దకు సీతారామాదులు వెళ్ళిరి. వాల్మీకి రామాదులను చూచి సంతసించి కుశల ప్రశ్నానంతర మిట్లనెను. జ్ఞానమే రాముడు. శాంతమే సీత. జ్ఞానమందలి యంశ మగు వివేకమే లక్ష్మణుడు. ఆత్మారాముడను నాకులభించుటచే నేను కృతకృత్యుడ నైతినని అనగా రామాదులు సంతసించి కొంచెము విశ్రమించి పోనున్నవారలై తాము వనవాసమున నివసించుటకు తగుతావు దెలుపుమని దమరూపుడగు వాల్మీకిని రాముడు కోరెను. సర్వ వ్యాపకుడవై జ్ఞానస్వరూపుడవైన నీకు నేను చెప్ప నవసరము లేదు. కాని నీకోరిక ననుసరించి చెప్పుచున్నాను. ఇచ్చటకు సమీపమున చిత్రకూటమను పర్వతమున్నది. అది మీకు నివసింప తగియుండునననెను.

చిత్రకూటమనగా విలక్షణమై, ప్రత్యేకమైయుండు అణుమాత్రమును చలింపని పురుష స్వరూపము. నిర్వికార మును కూటమందురు. ఓ జ్ఞానమా ! వివేకశాంతములతో స్థిరబుద్ధియను చిత్రకూటమందుండుమని యర్థము.

సీతారామలక్ష్మణులు వనవాసమునకేగిన వార్త

తెలియగనే మనోరూపుడగు దశరథుడు ప్రాణములు విడచె నన వ్యాకులపడి వాయులీలనొందెను. తరువాత భరతుడు రామునియొద్దకు వచ్చి అయోధ్యను పాలింపుమని అనేకవిధముల వేడెను. అపుడు రాముడు, భరతునితో - ప్రవృత్తి యు జ్ఞానులకు దుఃఖదాయకము కాదు. ఏలనన దేహయాత్ర నిర్వాహణార్థము సంసార సంబంధము కలిగియుండును. ఆ సంబంధము జ్ఞానదృష్టితో కలిగినది. తామరాకుపై జలబిందువు వలె ప్రవృత్తినంటక చరింతురు. అట్టివారికి రాగద్వేషములు కలుగవు. జితేంద్రియుడగు మహారాజునకును ప్రవృత్తియగు కైకేయికిని గల సంబంధము జ్ఞానుల సంసార సంబంధము వంటిది. కైకేయి వ్యవహారము విలాసమనియు, ఉపలక్ష్యము మాత్రమేననియు తండ్రిగారెరుగుదురు. నీవు వెళ్లుము; తల్లులను భక్తి శ్రద్ధలతో చూడుము; రాజ్యమందలి యే మానవుడును దుఃఖింపకుండునట్లొనర్పుము అని దయారూపములగు పాదుకల నొసగెను. అపుడు భరతాదులు అయోధ్యకరిగిరి. ఇది రామరాజ్య లక్షణము.

శ్రు॥ యాన్యనవద్యాని కర్మాణి। తానిసేవితవ్యాని నో ఇతరాణి। యాన్యస్మాకగ్ం సుచరితాని। తాని త్వయోపాస్యాని। నో ఇతరాణి॥

తైత్తిరీయోపనిషత్తు - శిక్షావల్లి, ఏకాదశానువాకము.

సత్యరామాయణము దీని చదువువారు
సాధనంబుచే జ్ఞానులై సమతఁజూపి
దేశకళ్యాణమొదవింత్రు దివ్యులగుచు
గాంధిచెప్పినరాజ్యము కలుగఁగలదు.

రామాయణ మంటే?

అరణ్య కాండము

సత్య శాంత్యహింసలు తగు సాధనలుగ
సర్వ మానవ సమతను చాటుచుండి
జ్ఞానమార్గము నెవ్వాడు కలిగియుండు
వాడె ఋషియును దైవము వసుధయందు.

కర్మయను కాకము సీతయొక్క పాదమును ముక్కుతో పొడచి పారిపోయెను. అనగా శాంతమును బాధించెను. అంత రామునకు కోపమువచ్చి అక్రియ యను బాణమున కాకమును కొట్టెను. కాకము కన్నుల కా బాణము తగుల గుడ్డిదయ్యెను. కర్మ అంగవిహీనమయ్యెను. అప్పటినుండి నిష్కామము అధికముగ సకామకర్మకు దిగెను. అత్రిముని యను అకర్మవద్దకు రాముడు లరిగిరి.

ధృతిరూపిణిని అనసూయ యందురు. అనసూయ అత్రిమునిభార్య. రామునివల్ల అత్రియు, సీతవల్ల అనసూయయు, శాంత జ్ఞాన బోధలు వినిరి. పిమ్మట రాముడు లచటనుండి బయలుదేరి మార్గమధ్యమునగల వికర్మయను విరాధరాక్షసుని వధించి, శమరూపుడగు సుతీక్ష్ణుని చేరిరి.

కర్మ, అకర్మ, వికర్మ యని కర్మ త్రివిధములు. సకామకర్మ సుకర్మయగును. నిష్కామ కర్మ అకర్మ యగును.

నిషిద్ధకర్మ వికర్మయగును. వికర్మను సంహారించి శమరూప మును చేరిరి. మనస్సును విషయరతినుండి విముఖత్వ మొన ర్చుటయే శమ మందురు. భార్యాపుత్రాదులు ధనము మొద లగునవి భోగసాధనములు. అవియే విషయ వాంఛలు. విష యములందు సుఖముండినయెడల వీనితో విచ్ఛేద రహితమగు సుఖము కలుగవలయునుగాని అటుల కలుగుట లేదు. పుత్రసుఖ ము స్త్రీ సాపేక్షితమైయున్నది. స్త్రీసుఖము ధనసాపేక్షితమై యున్నది. ధనసుఖము శ్రమ సాపేక్షితమైయున్నది. జీవుడు తన ఆత్మానందమును విషయములమీద నారోపించుకొని విష యములయందు సుఖము కలదనుకొనుచున్నాడు. వాసనలవల్ల బుద్ధి చంచలమగుచుండును కాని స్థిరముగనుండదు. అందువల్ల తాత్కాలికానందము కలుగునుగాని అనుభవింపజాలరు. బుద్ధి స్థిరముగ నున్నంతకాలమును సుఖ ముండును. స్థిరచిత్తము గాకున్న సుఖముండదు. అందువల్ల విషయసుఖము బుద్బుద ప్రాయమనియు, క్షణికమనియు, నశ్వరమనియు నెంచవలయును. యోగులు సమాధిద్వారా స్థిరబుద్ధినికలిగి నిత్యసుఖము ననుభ వించుచుండిరని రాముడుచెప్పి అద్వైత రూపుడగు అగస్త్య ముని ఆశ్రమమున కరిగెను.

ఉపాసనకర్మయొక్క ఫలమే జ్ఞానము. ద్వైతము కానిది అద్వైతము. జ్ఞానమనుఏకత్వముకలుగగనే ద్వైతమునశించును. అద్వైతము అగస్త్యుడు, రాముడునన నొక్కటే. సగుణరూ పము పూజ్య పూజకాది- సేవ్య సేవకాది వ్యవహారముల కను గుణమైనది. నిర్గుణము నిష్క్రియ నిరాకార రూపమందు నిలు

చును. దానికి మానముతప్ప మఱొకమార్గము లేదు. నిశ్చల నిర్గుణ పరమాత్మకు భేద వ్యవహారము లేదు. మోక్షమన మోచనము=దుఃఖ విమోచనము. దుఃఖము సమూలముగ నశించి తిరిగి యెప్పుడును కలుగని దానిని మోక్షమందురు.

నిర్గుణ నిరాకార పరమాత్మ=ఏవిధమగు గుణముగాని స్వభావముగాని, రూపముగాని లేనిది, సత్వ, రజస్తమోగుణాతీతుఁడు, సర్వశక్తుఁడు, సర్వజ్ఞుఁడు మొదలగు నన్వర్థనామముల కాధారమైనది. అనగా జ్ఞానమే మూలము. అద్వైతబుద్ధి కలవాఁడు మాత్రము తనయాత్మకు పరమానందమును తెలిసికొనును. శబ్ద, స్పర్శ, రూప, రస, గంధములను తరచి పరిశోధించి అనుభవించి, స్వాధీనమొనర్చుకొనుటయే శక్తి, దీక్ష, జ్ఞానము ననవలయును.

శ్రోత్రేంద్రియము= చెవిలో సూక్ష్మశబ్ద తన్మాత్ర యున్నది. అది లేకున్న వ్యర్థమే. త్వక్కు= శరీరమునకుగల స్పర్శగుణము. అది లేకున్న వ్యర్థమే. ఇట్లే చక్షురింద్రియములకును సూక్ష్మరూప తన్మాత్రయున్నది. అట్లే జ్ఞానమునకును విషయ విమర్శక జిజ్ఞాసతో ఆనందము కలుగును. అంతియే గాని ఆనందమెచ్చటనుండియో వచ్చుటలేదు. ఎక్కడకో పోవుటలేదు. క్రొత్తగ పుట్టుటలేదు. మరల పోవుటలేదు. ఇటుల అగస్త్యరాముల సంభాషణములు ముగియఁగనే రామాదులు పంచవటికరుగ నుపక్రమించిరి.

పంచవటి= శబ్ద, స్పర్శ, రూప, రస, గంధములను నైదుగల దానిని పంచవటి యందురు. ఈ యైదును మానవులందు గలవు. వీనిని మంచికుపయోగించిన ఆనందము, చెడ్డ

కుపయోగించిన దుఃఖము కలుగును. సృష్టి యీ యైదింటనే యుత్పన్నమైనది, ఎట్లన–

శబ్దగుణ విశిష్టముతో ఆకాశము కలిగినది.
శబ్దము స్పర్శములవల్ల వాయువు కలిగెను.
శబ్ద స్పర్శ రూపములవల్ల అగ్ని కలిగెను.
శబ్ద స్పర్శ రూప రసములవల్ల జలము కలిగెను.
జలాంతర్గత గంధముతో కూడి అనగా– శబ్ద, స్పర్శ, రూప, రస, గంధములవల్ల భూమిపుట్టెను.

ఈ యైదు తత్త్వములనే పంచభూతము లందురు. వీనివల్లనే జగత్తంతయు నేర్పడెను. ఈదేహముకూడ ఈపంచతత్త్వముల కార్యమే. ఈ పంచతత్త్వములవల్లనే – శ్రోత్రము, త్వక్కు, చక్షువు, రసన, ఘ్రాణము అను పంచజ్ఞానేంద్రియములు కలిగెను. అట్టి పంచజ్ఞానేంద్రియముల సమ్మేళనమున జీవుడేర్పడెను.

జీవుని జీవాత్మయనుటకూడ కలదు. అహంభావమును విడచుట, దుష్టచింతనము లేకుండుట, కామక్రోధాదులకు లోను గాకుండుట, దేహాద్యభిమానములకు దూరుడగుట, దంభరహితు డగుట, సత్య దయాశాంతయుతుడగుట, స్తుతి వాక్యములకుబ్బక నిరభిమానుడగుట, బాహ్యశుద్ధి, భావశుద్ధి కలిగియుండుట ఆత్మయొక్క లక్షణము. జీవాత్మ, పరమాత్మ యొక్కటే ననుకొనుటయే జ్ఞాన పరిపక్వము. అట్టి పరిపక్వ జ్ఞానమే ముక్తికి సాధనము.

యమ, నియమ, ఆసన, ప్రత్యాహార, ప్రాణాయామాదులవల్ల మానవుడు విశుద్ధుడగుచున్నాడు. ధ్యాన, ధారణ, సమాధుల నవలంబించి శాంతిపదస్థితి గలవాడును, వివేకము, వైరాగ్యము, శమము, దమము, ఉపరతి, తితిక్ష, శ్రద్ధ, సమాధానము, ముముక్షుత్వముల నాచరించి – విశుద్ధాంతఃకరణము కలవాడును, శ్రవణ, మనన, నిధి ధ్యాసల వలన తత్త్వ సాక్షాత్కారము పొందినవాడును మహనీయుడగును. వీటి వివరములివి:

1. ప్రతి ప్రాణియందును, దయకలిగి సత్యమును పలుకుచు, ఇంద్రియనిగ్రహము కలిగి యుండుటను యమమందురు.

2. శౌచము, సంతోషము, మితభాషణము, సద్విచారము, మొదలగువానిని నియమ మందురు.

3. పద్మాసనాది యాసనముల నభ్యసించి, ఆచరించుటను ఆసన మందురు.

4. మనస్సును తనవశమునందుంచుకొని, విషయవాంఛలవైపుకు పోనీయకుండుటను– మనస్సును సక్రమ కార్యములవైపునకే పోనిచ్చుటను ప్రత్యాహారమందురు.

5. శ్వాసనడకను నియమ మొనర్చుకొనుచు పూరక కుంభక రేచకముల నభివృద్ధిపరచుటను ప్రాణాయామ మందురు.

6. చిత్తము నేకాగ్రతగ నుంచుటను ధారణయందురు.

7. దృష్టిని హృదయమువైపునకు మరల్చి నిలుపుటను ధ్యానమందురు.

8. అవయవములను కదల్పక అంతఃకరణను కేంద్రీక రింపజేసి తన్మయత్వమున నుంచుటను సమాధియందురు.

9. మంచి చెడ్డలను, సత్యాసత్యములను వివేచించు టను వివేకమందురు.

10. ఇహపరలోకములు, దేవుడు దయ్యములు, పుణ్యా పాపములు, భోగములు మిథ్యయని తలచి వాసనలనుచేర కుండుటను వైరాగ్యమందురు.

11. మిథ్యాకల్పనలకు, మనస్సున తావీయకుండుటను శమ మందురు.

12. చక్షురాదీంద్రియములను విషమ విషయ రూపా దుల వైపునకు పోనీకుండుటను దమ మందురు.

13. సత్కార్య, సద్ధర్మ, అనుష్ఠానరతుఁడగుటను ఉప రమ యందురు.

14. చలి, వేఁడి, మానావమానములు, సుఖదుఃఖ ములు, మొదలగువానిని సమభావమున నొకేవిధముగ చూచు టను, ఆచరించుటను తితిక్ష యందురు.

15. సత్కార్యములను పట్టువిడువక చేయుటను శ్రద్ధ యందురు.

16. మంచి నియమములను మనస్సున మననమొనర్చు కొనుచు, చేయుటను సమాధానమందురు.

17. ఎల్లప్పుడు ఆనందముగ నుండుటను ముముక్షుత్వ మందురు.

18. సద్విషయములను వినుటను శ్రవణమందురు.

19. పరధ్యానమునకు తావీయక, సద్విషయములను పదింబదిగ స్మరించుటను మననమందురు.

20. సద్గ్రంథ విషయములకు, వినెడి సత్సంగతులకు విరుద్ధముగ ప్రవర్తింపకుండుటను నిధిధ్యాసయందురు.

21. మానసికశక్తిని విజృంభింపఁజేసి వివేకజ్ఞానములతో సంచరించుటకు జీవైక్యమును నిశ్చయించుటను సాక్షాత్కారమందురు.

22. ఋజువర్తనుని ఋషియందురు.

23. శరీర మానసికములకు దుర్బలత్వమును రానీయక సత్కార్యముల దీక్షనువిడువక నెరవేర్చుటను శక్తియందురు.

ఇవి జ్ఞానమునకు సత్ప్రవర్తనకు సలక్షణ జీవితమునకు మూలస్తంభములు. వీనినిమించి సత్ప్రవర్తనకు భిన్నమైన వానిని కొన్నిటిని కల్పించి, తమనుతాము ఆస్తికులమని భావించుకొనుచు సమభావములేని - మానవత్వమునకు భిన్నముగ ప్రవర్తించు కొందరు, సామాన్యప్రజలను వంచనచేయుచుందురు.

ఆత్మ: అతతేర్వా, ఆప్నో తేర్వా, అత్తేర్వా అని శంకరాచార్యు డన్నాడు. ఆత్మ యునికిని గుర్తించినవారు ఆస్తికులు. కాని ఆస్తియున్నవారు, తమ ఆస్తిని తాము మోయలేక అనుభవింపలేక - ఇతరుల నేర్పరచుకొన్నవారు, ఆస్తియెంతయున్నను తామనుభవింపక, ఇతరుల కొసగక, తృప్తిపడక, ఇతరులను పీడించువారే నేడు ఆస్తికులుగ నెంచబడుచున్నారు.

రాముడు లిట్లులుండ హింసా, తృష్ణల రూపమైన శూర్పణఖ రాముని మోహించెను. వెంటనే వివేకమను తన సోదరుడగు లక్ష్మణుడు కొపపడి శూర్పణఖయొక్క ముక్కు చెవులు కోసెను. వివేకదృష్టి కలుగగనే తృష్ణకు ప్రాయశ్చిత్త మయ్యెననుట. తృష్ణ యవమానముపొంది, మోహగుణములైన ఖర దూషణులను రామునిపైకిపంపెను. రాముడులు మోహ మునకు తావీయకుండుటచే వారిరువురు నిర్మూలమయ్యెను.

తృష్ణ=ఆశయను శూర్పణఖ అజ్ఞానమను రావణుని యొద్ద కరగి జ్ఞాన వివేకాదులవల్ల పరిజలు చెడుచున్నగనుక వారి నాశనమునకై తానొనర్చిన కృషినిచెప్పి వాటిసంహార మునకై ప్రోత్సహించెను. అంతట రావణుడు కామమను మారీచునిపిలచి-ఓమారీచా! నీశక్తి సామర్థ్యములవల్ల, జ్ఞాన వివేకాదులవద్దగల శాంతమను సీతను తోడ్తెమ్మనెను. జ్ఞానా దుల పేరుచెప్పగనే కామమునకు భయముకలిగెను. కాని అజ్ఞాన ప్రోత్సాహమున కామము శాంతమును తోడ్తెచ్చుట కొప్పుకొనెను. తరువాత కామము మాయరూపమున శాం తము దరికి పోయెను. కాని జ్ఞానదృష్టిచే నశించెను. శాంతము లేకున్న జ్ఞానవివేకములు నిలువజాలవని అజ్ఞానమున కవగత మయ్యెను.

మాయనుదరుము ధ్యానమున నున్నప్పుడు జ్ఞానము నకు వివేకము దూరమయ్యెను. జ్ఞానవివేకములు తొలగి నప్పుడు శాంతమును అజ్ఞానము తనవశ మొనర్చుకొనెను.

శాంతమున జ్ఞానము స్థానభ్రష్టత్వ మొనర్చి తీసికొనిపోవు చుండ మార్గమధ్యమున ధర్మరూపుడను జటాయువు అజ్ఞానముతో పోరాడి తనరెండు రెక్కలను గోల్పోయి పడిపోయెను. అంత రావణుడు సీతను తీసికొనిపోయెను. అనగా అజ్ఞానమును జ్ఞానమే జయింపగలదుగాని మఱేదియు జయింపజాలదు గనుక యిచట అజ్ఞానమే జయించెను. రామలక్ష్మణులు శాంతమును గోల్పోవఁగనే మతిభ్రమణమున తిరుగుచు జటాయువువల్ల సీతసంగతి తెలుసుకొని మార్గమున బోవుచుండ శబరియాశ్రమము కనిపించెను.

శబరి=ప్రేమ, ప్రీతిరూపిణి. ప్రేమ యెప్పుడును విషయములమీదికే పోవుచుండును. విషయములు సుఖరూపితములు. కనుకనే ప్రేమను చండాలమందురు. నీచమగు విషయములపైకి పోవు ప్రీతికి జ్ఞానము దూరము. జ్ఞానముతో కూడిన ప్రీతినే వివేకులు విశ్వసించవలెను. శబరినివీడి రామాదులు పంపాసరోవరము చేరిరి.

మహాపురుషులహృదయమును పంపాసరోవరమందురు. అచట నిష్కామమను నారదుడు కనుపించెను. జ్ఞానము నిష్కామమును గూడి యానందించెను. పిమ్మట జ్ఞానవివేకులు కిష్కింధ కరగిరి.

శ్రు॥ సత్యేన లభ్యస్తపసా హ్యేష ఆత్మా
సమ్యక్ జ్ఞానేన బ్రహ్మచర్యేణ నిత్యమ్,
అన్తశ్శరీరే జ్యోతిర్మయో హి శుభ్రో
యం పశ్యన్తి యతయః క్షీణదోషాః॥

శ్రు॥ సత్యమేవ జయతే నానృతం సత్యేన
పన్థావితతో దేవయానః యేనాఽఽ
క్రమం త్యృషయో హ్యాప్తకామా
యత్రతత్సత్యస్య పరమం నిధానమ్॥

శ్రు॥ ఇన్ద్రియాణాం పృథగ్భావ
ముదయాస్తమయౌ చ యత్
పృథగుత్పాద్యమానానాం
మత్వా ధీరో నశోచతి॥

కఠోపనిషత్ - ద్వితీయాధ్యాయము, తృతీయవల్లి.

రామాయణ మంటే?

కిష్కింధా కాండము

దుష్టశక్తు నెవ్వడు త్రోలగలడొ
పరులధనమున కెవ్వడు పాలుబడడొ
జీవశక్తికి తగినంత చేర్చగలడొ
వాడె యుత్తము డనబడు వసుధయందు.

లోభియను వాలి భయమున సంతోషమను సుగ్రీవుడు సత్సంగమను హనుమంతునితోడ నొక ప్రదేశమున నివసించుచుండెను. అచ్చటకు రామ లక్ష్మణులు వచ్చుచుండుటను సుగ్రీవ హనుమంతులు చూచిరి. సుగ్రీవుడు బైట బడినచో అన్నయగు లోభి వశమగుదునని భయపడి సత్సంగుడను హనుమంతునిపంపి రామ లక్ష్మణులను తనయొద్దకు తెప్పించుకొనెను. రామాదులకు సుగ్రీవుడు తన యన్నయగు లోభి యొక్క చరిత్రను చెప్పి, అందువల్ల తాను దాగవలసి వచ్చినదనెను. అది వినిన రాముడు వాలిని కూలవేసెను. (లోభత్వమున సంతోషము దాగుకొనెను. కాని జ్ఞానము రాగానే లోభత్వ మంతరించును. సంతోషము పెల్లుబుకును.) తార తితిక్షారూపిణి. (అనగా క్షమ, శీత, గ్రీష్మములను, సుఖ దుఃఖములను సమముగ నెంచునది క్షమ=తితిక్ష) తారను సుగ్రీవుడు కూడెనన సంతోషము క్షమను పొందెను.

మానవు లెల్లరను సమగ్రి దృశ్య రూపమున గుర్తించి విషయ పరిశోధన మొనర్చి మోహాతీతులై యుండుటే జ్ఞానము. అదియే గురువు. గురియుండి ప్రవర్తించునటులొనర్చుటే గురువు. వెలుతురువల్ల నేత్రములు ప్రకాశించును. చీకటివల్ల నేత్రముల ప్రకాశము తొలగును. అటులనే జ్ఞానము వల్ల ఆత్మ ప్రకాశించును. పరమానంద భరితమగును. మనోవశుడైనవాడు కటిక చీకటిలోపడి దుఃఖించును. లోభియను వాలి దీర్ఘకాలముండ సర్వప్రయత్నము లొనర్చెను. పాప కార్యము లొనర్చువాడెంత శీఘ్రముగ నశించిన అంతమేలు. ఏలనన- వాడు జీవించియున్నంతకాలము పాప (ప్రజాపీడ) కార్యము లొనర్చుచుండును. వానిని చూచువారలును పాప రతులగుదురు. కనుక లోభమునశింపవలెనని జ్ఞానమగు రాముడనెను.

స్థూలసూక్ష్మ శరీరముల సంయోగము జన్మము.
స్థూల సూక్ష్మ శరీరముల వియోగము మృత్యువు.
స్థూల శరీరమనగా- ఈ కనుపించు శరీరము.
సూక్ష్మశరీరమనగా- కనుపించనిది. జీవుడు=గాలి.

ఇట్టి జనన మరణములవల్ల కలుగు సుఖ దుఃఖములు భ్రమ జన్యములు.- అక్రోధమును అంగదరూపుడనిరి.

వాలినిచంపి సుగ్రీవునకు పట్టాభిషేక మొనర్చి అంగదుని యువరాజుగ చేసెననగా- లోభమునుచంపి, సంతోషమును నిలిపి, అక్రోధమును చేర్చెననుట యగును. పిమ్మట రామాదులు పర్వతోపరిభాగమున గల స్ఫటిక శిలాతలమున, నివ

సించిరనుట యనగా- నిష్కామ కర్మమునను ఉపాసనవలనను చిత్తము నిర్మలముగ నుండును. చాంచల్య రహితమగును. అట్టివాని చిత్తము స్ఫటికమునుమించి స్వచ్ఛముగ నుండును. కనుక స్ఫటిక శిలయనిరి.

జ్ఞానసూర్యు డుదయించినయెడల మానవుని చిత్తమందలి వాసనాతృణములు శుష్కించి దగ్ధమగును. వర్షజలమాకాశమునుండి వచ్చునపు డెంతయో శుద్ధముగనుండును. కాని యాజలము భూమిపైబడి, ఇతరపదార్థముల సంయోగమువలన కలుషితమగునట్లు, జీవుడు విశుద్ధ స్వభావుడు, మాలిన్యరహితుడు. కాని యవిద్యాసంబంధమువలన మాలిన్యముపొందుచుండును. సూర్యుడు మాలిన్యజలమును శుష్కింపజేసి తనలో చేర్చుకొని పరిశుద్ధమొనర్చునట్లే-జ్ఞానసూర్యుడు అవిద్యను నాశనమొనర్చును. నిశ్చింత ధ్యానమువల్ల మతి స్థిమితమేర్పడును. జ్ఞాననిశ్చయమగును. సంకల్ప కేంద్రీకరణమున జీవుడు, జ్ఞానము (దేవుఁడు) వేరుగాదను నిశ్చయమగును.

సంతోషమును సుగ్రీవుని యాజ్ఞనుపొంది, వానరులు సత్సంగరూపుడైన ఆంజనేయునితో సీతాన్వేషణమునకు బైలు దేరిరి. పలుచోట్ల నన్వేషించిరి గాని సీత కానరాదయ్యెను. సముద్రమువరకు వెదకిరి సీతజాడయే లేదు. అచల స్వయంప్రభ=స్వశక్తి కనిపించెను. అక్రూరుడను అంగదుడామెను సీత జాడ యడిగెను. అంత నామె యంగదునితో-"శాంతమున జ్ఞానముగైకొని శంకయను లంకకు తీసికొనిపోయెను"అనెను.

సముద్రముదాటుట కనువగుచోటు ఏదాయని వానరులు సముద్రతీరమున తిరుగుచుండ సంపాతియనబడు సత్త్వస్వరూపుఁడు కనిపించెను. ధర్మస్వరూపుఁడగు జటాయువు సోదరుడే సత్త్వస్వరూపుఁడగు సంపాతి. అక్రూరుఁడను అంగదునితో సత్త్వరూపు డిట్లనెను. మహాపురుషులు సత్త్వధర్మముల నిపుడు వదలిరి. రజోగుణ తమోగుణముల నాశ్రయించిరి. ఇందువల్ల మానవలోకమునకు హానికలుగుచున్నది. అందువల్లనే ధర్మమడవులబట్టెను. సత్త్వగుణము సముద్రముఁ జేరెను. శాంతి సముద్రము దాఁటెను. జ్ఞానము నిశ్చలము లేకుండెను. వివేకము వంతనొందుచుండెను. అక్రూరునకు నిలకడలేదు. సంతోషము విపత్తునపడెను. ఇట్లే అనేక మనేక మార్గముల బట్టెను.

శంకయను లంకనేలు అజ్ఞానమనురావణుడు, ఆశయను ఆవరణను కల్పించి కాపుంచెను. కనుక శంకను జయించుట కరగులే కష్టము.—అక్రూరా! తగుసమర్థుడుగాని యాశను దాటి కామముల జయించి శంకనుజేరి శాంతమును జూడ జాలడు. అట్టివానినే పంపుము.

రామాయణమంటే?

సుందర కాండము

పంచకోశము లింద్రియ పంచకమును
పంచభూతములును జేర ప్రాణులగును
అందుజ్ఞానులన్ సురలని యందురు భువిని
పుణ్యపురుషులు వారలు పూజ్యులరయ॥

అక్రోధుడను అంగదుడు మొదలగువారలు, ఆశను దాటి, శంకను జేరి శాంతమును తెలిసికొనగలవార లెవరా యని యోచింపసాగిరి. కాని నేనాపని చేయుదునని ముందుకు వచ్చినవారు లేకైరి. అంతనంగదుడు, ఆంజనేయునిపిలచి-నీవే ఈపని చేయగలసమర్థుడవు. నీకంటె వేరొకరీపని చేయజాల రనెను. దానికాంజనేయుడంగీకరించి యచటివారికి ప్రణమిల్లి, రామాదులనబడు జ్ఞానాదులను మనస్సున నిలిపి, - లంఘించి ఆశనుదాటి శంకను జేరెను. ఇటుల సముద్రమునుదాటి లంకనుజేరి శాంతియను సీతకై యన్వేషించుచుండ, విహిత కర్మయను విభీషణుడు కనిపింప వానివలన సీత అశోక వృక్ష ముక్రింద నున్నదని తెలిసికొనెను. అశోకమనగా క్షణిక సుఖ మొసగునది. ఆ యశోకవృక్షమును జేరి సీతను గాంచి, ప్రణ మిల్లి, జ్ఞానశబ్దమయ రూపకమనబడు నుంగరము నొసగెను. అనగా శాంతమును వీడి, జ్ఞానము నిలవదు. వేరైనట్లున్నను

త్వరలోనే కలియును. అను విషయమునుచెప్పి, సెలవుగోర, శాంతము, సత్సంగుడను హనుమంతునకు, శ్రద్ధయను శిరోభూషణము నొసగెను. (సత్సంగాదులవల్ల జ్ఞానము శ్రద్ధతో శాంతమును జేరవలెననుట.) హనుమంతుడామె యాజ్ఞను పొంది, శంకను తొలగింప అజ్ఞానజన్యములగు వికారములైన రాక్షసులను కొందరను సంహరించెను. అదివినినరావణుడు రాగరూపమను ఇంద్రజిత్తును సత్సంగసంహారమునకు పంపెను. ఎవరినుండి సత్సంగత్వము తొలగినను అజ్ఞానమునకడ్డుండదు గదా? రాగరూపుడగు మేఘనాథుడనువాడు రాగానే సత్సంగత్వమునకు వికలత్వము కలిగెను. ఆమోహమున ఆంజనేయుడు కొంతతడవుండి-సత్త్వస్వరూపమను సంపాతి విషయము స్మరణకువచ్చి స్వస్వరూపము నొందెను. అప్పుడు ఇంద్రజిత్తుయొక్క రాగబంధనము వీడెను. వెంటనే ఆంజనేయుడు లంకాపట్టణము దగ్ధమొనర్చెను.

(శంకను నశింపజేసెను) ఆశయను సముద్రము నాంజనేయుడుదాటి, వానరముఖ్యులను కలిసికొని, జరిగినవృత్తాంతమును తెలిపెను. అదివిని వానరులు సంతసించిరి. వెంటనే జ్ఞాన స్వరూపుడగు రామునివద్దకరగి, జరిగినదిచెప్పి, నిద్రాహారములులేక శుష్కించి విలపించుచున్న సీత స్థితి తెలిపి, శ్రద్ధయను శిరోమణి నొసగి ప్రణమిల్లెను. ఆంజనేయునివల్ల శ్రద్ధను పొందిన రాముడు, వెంటనే సైన్యముతో సముద్రతీరమునకు చేరెను.

అజ్ఞానమను రావణునకు విహితకర్మయను విభీషణుడు= జ్ఞానము విహితకర్మ రూపమునజేరి చెప్పుటను విభీషణుడం

దును. అట్టి విహితకర్మ - అజ్ఞానమను రావణునితో - రాగ క్రోధములను నమ్ముకుపు. శాంతమును జ్ఞానమునజేర్చి ధ్యానింపుము. లేకున్న నశింతువు. జ్ఞాన ధ్యానములను వీడి వాక్యవ్యయమునకు దిగుట నాకిష్టములేదు. అనగా విహిత కర్మ యేమని బోధించుచున్నది? ఓ అజ్ఞానమా! రాగద్వేషా దులైన ఇంద్రిజిత్తు మొదలగువారిని వదలుము. శాంత జ్ఞాన ముల ధ్యానింపుము. కాకున్న జ్ఞానము అజ్ఞానమును నశింప జేయును. వాగ్వ్యయముకంటె ధ్యానముమంచిది. అందువల్ల మనోదార్ఢ్యమేర్పడును. మనోదార్ఢ్యమే జ్ఞప్తికి మూలము. జ్ఞప్తియొక్క సద్వినియోగమే జ్ఞానము. జ్ఞానవిస్తరణ వినియో గమే దైవత్వము=దేవుడు. అంతకంటె మంచి మరేమికలదు? నా ధర్మవిధిని నీకు చెప్పితిని.

అది సరిపడని యజ్ఞానమంతట విభీషణుని బోధ వినక నిందించెను. "నేనేగొప్ప, నేచేయుపనియే గొప్పది. నా మాటలే గొప్పవి. నే చెప్పినటుల చేయవలయును" అనునదెవరి యందుండునో వారే అజ్ఞానమునకు కర్తలు. అట్టివారొనర్చు పని అజ్ఞానపుకర్మ. అట్టికర్మలు మానవులందు భేదభావమును చూపుచుండును. అట్టి భేదభావమును చూపు గ్రంథములు తప్పన్నమై శాస్త్రములపేరున ఆ కర్మలను వెన్నంటియుండును. అజ్ఞానమందే కర్మయిమిడి యుండును. నేనకర్తను. నిర్గుణుడను. నిష్క్రియుఁడను అను స్థితికి నిష్కామమేర్పడును. అపుడు కర్మయుండదు. కర్మయున్నను నాశనమగును. నిమిత్త మాత్రుఁడుగనుండి యొనర్చుపని నిష్కామమే" అనుచున్న

విభీషణునికి సానుభూతి చూపక నిప్పులు త్రొక్కెడి క్రోతివలె చిందులువేయుచు క్రుద్ధుడై మరి మరి నిందించెను. విభీషణుడు చేయునదిలేక రాముని చేరెను.

శ్రు॥ ఇన్ద్రియాణాం పృథగ్భావ। ముదయా స్తమయౌచ యత్।
పృథగుత్పద్యమానానాం। మత్వాధీరో నశోచతి॥

కఠోపనిషత్-ద్వితీయాధ్యాయము, తృతీయవల్లి.

రామాయణ మంటే?

యుద్ధ కాండము

శ్రు॥ ఆత్మానమన్తత ఉపసృత్యస్తువీతకామం ధ్యాయన్న ప్రమత్తోఽభ్యాశోహాయ దస్మై సకామస్సమృధ్యేత మఃస్తువీతేతి యత్కామస్తువీతేతి. [యత్కా—

ఛాందోగ్యోపనిషత్తు-ప్రథమపాఠము, తృతీయఖండము ౧౨.

జ్ఞానమను రాముడు నిధిధ్యాసలను వానరులు మొదలగు వారితో సముద్రతీరమును చేరి తానచటకు చేరినటుల గుర్తుగ నుండుటకై (జ్ఞానము ఆశయనుదాని నరికట్టగలదు) నున్నటిరాతి నొకదానిని నెలకొల్పి (స్థిరత్వమను చిహ్నము) దానిపై గురినిలుపుటకై ఆ లింగమును గురువని (స్థిర చిత్త ధ్యానము) తానచట నెలకొల్పినటుల తనపేరందిముడునటుల రామలింగేశ్వరస్వామియని పేరిడి (మానసిక శిక్షణాలయము) వానరాదుల మనస్సున దీక్షాసక్తులు కలుగుటకై గురి నిలిపి ప్రార్థింపగోరి తానును అటులొనర్చెను. అపుడు లక్ష్మణ విభీషణ సుగ్రీవాదులును ప్రార్థించిరి. అపుడు విభిన్నశక్తు లేకమయ్యెననుట యగును. జ్ఞానముకలిగిన ఆశనుదాటుట సులభము. ఆశాసముద్రమునకు జ్ఞానలీలయను సేతువేర్పడెను.

వానరులతో రామాదులు ఆశనుదాటనుండుట మతియను మందోదరికి తెలిసెను. (జ్ఞానోదయమగునపుడు మతివివేకవంతమగును.) అంతట మందోదరి రావణునితో— "నాథా,

శ్రీరాముడు సామాన్యుడుకాడు. ఏమని తలంచితిరో, శాంతి స్వరూపిణియగు సీతనువదలి యుండజాలడు, సీత స్వయంవర కాలమున జరిగినది మీకు తెలిసినదే! ఎందరో రాజాధిరాజులను మీరు జయించితిరిగదా? అహంకారధనువును మీరు కొంచెమైన కదల్పగలిగితిరా? రాముడు స్వయంవర సభను ప్రవేశింపగనే అహంకారధనువు తనంతతాను భగ్నమయ్యెనను నదిగుర్తుకు తెచ్చుకొనుడు! సీతయెవరు? శాంతము—శాంతమే శక్తి, అదియే ప్రాణికి మూలము. కనుకనే ఆదిశక్తియందురు. శాంతశక్తి చిత్తమును స్థిరమొనర్చును. అదిలేకున్న చపలచిత్తులై, వ్యర్థులగుదురు. మీకింతవరకు శాంతము గూడకుండుటచే మీయొక్క శక్తి విదితమగుచుండెను. ఇకనైన మీరు శాంతమును జ్ఞానముదరికి చేర్చుడు. లేకున్న జ్ఞానమను రాముడు లంకలో ప్రవేశించును. అపుడు మీరుండుటకు తావెచట? (జ్ఞానముగలచోట నజ్ఞానమెటులుండును?) కామ, క్రోధ లోభ, మోహ, మద, మాత్సర్యములు, రాగ, ద్వేష, సుఖ దుఃఖములు, పశు పక్షి క్రిమి కీటకాదులన్నింటను గలవు. మనుష్య జీవితము వానికంటె నుత్తమ మార్గావలంబనమున కేర్పడెను. ఆ యుత్తమపద్ధతియే జ్ఞానార్జనము. అది గానకున్న వ్యర్థము. వ్యర్థమేగాదు, ఉత్తమ మానవజాతికి వేరుపురుగు. అందులకే మీరు రాముని శరణు పొందుడు." అంతట మతి యొక్క బోధనకు అజ్ఞానియనురావణుడు కుపితుడై, "ఓమతీ నీయూహ సరియైనదికాదు. స్త్రీబుద్ధినినమ్మి బాగుపడినదెవరు? నీవిచటనుండి వెడలిపొమ్ము." అని గర్జింప భయపడి మందోదరి వెడలిపోయెను. అజ్ఞానము సన్మతిని జయించెను.

సముద్రతీరమందున్న రామాదులలో రాముడు రాజ ధర్మముననుసరించి (జ్ఞానపద్ధతిని) అంగదుని రావణుని వద్దకు రాయబారము పంపెను. అక్రోధుడను అంగదుడు లంకకు వెళ్ళి రావణుని జేరి- అకర్మణ్యులమైన మా వానరులలో కొందరను రాముడు జేర్చి సముద్రతీరమునఁ జేరియుండెను. మాలో నొక ని లంకకుబంప వాఁడు నీపురమంతయు భస్మమొనర్చెను. రామాజ్ఞ లేకపోవుటచే నిన్ను పట్టి తేఁజాలక పోయెను. కనుక నీకైన నీవు పశ్చాత్తాపముచెంది నావెంటరమ్ము. దయా మయుఁడైన రాముడు నిన్నురక్షించును. అనఁగనే రావణుడు తోఁకతొక్కిన త్రాఁచువలెలేచి- ఓరీ అధమా! నీవా నాకు నీతులుపదేశించునది? నీవిచటనుండి లేఁచిపొమ్ము. నీరాముని నేనెరుగనా! నారాయణ శబ్దమునుండి 'రా'- నమశ్శివాయ శబ్దమునుండి 'మ' లను తీసి పేరు బెట్టుకొనిన సంకర నామ ధారుఁడు. పేరునుంచియు సంకరత్వముగలవాఁడు నీబోఁటి కోతిమూఁకకు ఘనుడేయని నానాదుర్భాషలాడెను. అంత నంగదుఁడచటనుండి వెడలి రాముని జేరి జరిగినదంతయుఁ దెలి పెను. రాముడదివిని వానరులు లంకకరగి రాక్షసుల (వికార ములతో యుద్ధమొనర్ప నాజ్ఞాపించెను. అపుడందరును లంక కరగిరి. అకర్మయనువానరులకు వికారములనురాక్షసులకు ఘోర యుద్ధము సాగెను. అందు రాక్షసులనేకులు మడయు చుండిరి. అది తెలిసిన రావణుడు రాగరూపుడైన ఇంద్రజిత్తును యుద్ధమునకు బంపెను. రాగము ఆసక్తియనుబాణమును ప్రయోగింప వివేకమను లక్ష్మణుడు మూర్ఛిల్లెను. అది తెలిసి

సిన విభీషణుడను విహితకర్మరూపి-రాముని జేరి, మహానుభావా! లంకలో అనురాగరూపుడైన సుషేణ నామధారుడగు వైద్యుడున్నాడు. అతని నిచ్చటకు రప్పించినచో లక్ష్మణుని మూర్ఛనుండి తేర్చుననెను. అపుడటులొనర్ప ఆంజనేయుని రాముఁడాజ్ఞాపించెను. అంత హనుమంతుడు వెంటనే లంకకరగి అనురాగమను సుషేణుని తెచ్చి శ్రీరాముని సన్నిధినుంచెను.

(అజ్ఞానము చెంతగల అనురాగము సుజ్ఞానముదరిజేరగనే అకార్యములశక్తి తగ్గి సుకార్యములశక్తి పెరుగును.) అపుడు అనురాగము లక్ష్మణునిచూచి రామునితో - వివేకరూపుడగు లక్ష్మణుడు మరణించలేదు. అనాత్మ పదార్థములయందాసక్తి కలుగుటచే వివేకము తబ్బిబ్బగును; కాని నశింపదు. ఆయవస్థను మూర్ఛయందురు. రాగరూపుడగు మేఘనాదునియొక్క—ఆసక్తియను శక్తిబాణముచే వివేకము బంధింపబడెను=మాయబడెను. ఇపుడు రాగాసక్తుల శక్తిని తొలగించునది వేదములు. ఆత్యాగశక్తిముందు రాగశక్తి తొలగును. దానితో వివేకము యథాస్థితి యందుండును. కనుక సచ్ఛాస్త్రములనబడు గంధమాదన పర్వతమునగల శ్రుతియను సంజీవనిని తెచ్చి ప్రయోగించుటవసర మనెను.

అపుడు రాముడు హనుమంతునివంక జూచెను. వెంటనే హనుమంతుడు రామునకు ప్రణమిల్లి లేచివెళ్ళుచు-మార్గమధ్యమునగల రాక్షసులను సంహరించుచు - సచ్ఛాస్త్రము అగు గంధమాదన పర్వతమునుచేరెను. కాని ఆ పర్వతమందు వేదములేవో తెలియవయ్యెను. వాక్యరూపమను

ఓషధులే గలవు. అవి యొక విధముగ లేవు. కొన్ని విధిని బోధించునవి. మరికొన్ని విశేష విషయ సంబోధితమై విధిని నిరూపించునవి. ఇంక కొన్ని సామాన్య విశేషితవర్జితములతో గూడి విధిని ప్రేరేపించునవి. వేరొక కొన్ని చైతన్యముగలవై సర్వత్ర వ్యాపించునవి. మరొకకొన్ని విశ్వమునువివరించునవి. కొన్ని విశ్వము మిథ్య, పరమాత్మయే పరమావధి యనునవి. ఇట్లనేకవిధములుగ నున్న వానిని వినిన యాంజనేయులు ఇందే దో యొకటి తీసికొనిపోవుటకంటె అన్నియుంగల పర్వతమునే తీసికొని పోవుదమని యెంచి - గంధమాదన పర్వతమును పెక లించి - శిరముపై నుంచుకొని పోవుచుండ భరతుఁడుగాంచి, తన శత్రువెవరో వచ్చుచుండెనని యెంచి - ఆంజనేయునిపై బాణము వేయ - పర్వతముతో గూడ హనుమంతుడు నేలం బడెను. భరతుడాంజనేయునిజేరి - విషయమంతయు తెలిసి కొని, సత్సంగా! సచ్ఛాస్త్రముల మాత్రమున వివేకము యొక్క మూర్ఛ పోదు. సత్సంగ, సచ్ఛాస్త్రములకుదోడు వైరాగ్యమవసరము. అపుడు వివేకము నాశించిన మోహము తొలగును. వివేకము స్వచ్ఛమగుననెను. అపుడు హనుమంతు డు భరతునకు ప్రణమిల్లి, ఆశీర్వాదమును పొంది, పర్వత మును శిరమున ధరించి, రామునివద్దకరిగెను. అపుడా సచ్ఛా స్త్రప్రయోగమున మోహము వీడిన వివేకము- పూర్వస్మృతి కలిగి రామునకు వందనంబిడగనే శ్రీరామునకానందమయ్యెను. సైన్యము సంతోష కోలాహలమున మునిగెను.

లక్ష్మణుని మూర్ఛ తప్పిపోయెనని అజ్ఞానమను రావ ణునకు తెలియగనే మిగుల విచారమునుపొంది, బహునిద్ర

యందున్న క్రోధమనబడు కుంభకర్ణుని మేల్కొల్పెను. (శత్రు వువలన కలిగిన దుఃఖము క్రోధమువల్లగాని నివారణకాదు.) క్రోధరూపుడైన కుంభకర్ణుడు రావణునిట్లనెను. లోభము కంటె అజ్ఞానము బలమైనదికాదు. లోభమను వాలియే జ్ఞాన మను రామునిముందు నశించినపుడు మనమెంత? కనుక రాముని శరణుపొందుము. జ్ఞాన శాంతములవల్లనే యీ భూ మండలమందలి చరాచరములు పుట్టి పెరుగుచున్నవి. నీవు వారి శరణొందుట మంచి" దన-రావణుడుగ్రుడై- "నీవు పిరికి వనుకొంటిని. నీ వీరత్వము భుజించుటయందు, శూరత్వము నిద్రించుటలోను గలదు. మరెందును లేదా!" యన కుంభ కర్ణుడను క్రోధుడు, యుద్ధరంగమున ప్రవేశించెను. అపుడు జ్ఞానమను రాముడు యుద్ధాలాపములాడ కుంభకర్ణుడు "ఓ రామా! నిన్ను నేనిదివరకే జయించితిని. లేకున్న నీకు క్రోధ మేల కలుగును? క్రోధముండకున్న - ఒక స్త్రీకై యుద్ధరంగ మునకువత్తువా? అనేకులను వధింతువా? ఈనాశనమునకు కర్త వగుదువా? జ్ఞానమనబడు నీవు అజ్ఞానమున మునుగుదువా?" అనెను. అంతటరాముడు "కుంభకర్ణా! నా కార్యములను గమ నించు గ్రాహ్యాశక్తి నీకులేదు-గనుకనే యిట్లనుచుంటివి. నేనొ నర్చునది సత్కార్యము. కామ, క్రోధ, లోభ, మోహ, రాగాదులను సంహరించితిని. నాపని మంచిదికాదా?" యను వాగ్బాణము క్రోధమున బ్రవేశింప కుంభకర్ణుడను క్రోధమం తరించెను. జ్ఞానముయొక్క భాగములే వివేక శాంతములు. అవి వేరెట్లుండును?

కుంభకర్ణుని మరణవార్త రావణుడు వినెను. అంతట వ్యాకులచిత్తుడైయుండ, వానిపుత్రుడు రాగమను మేఘనాదుడు వచ్చి - రావణునితో - "ఇరువురు మానవబాలురకై విచారించె దవా? తండ్రీ! విచారముడుగుము. నేనాయిరువురను మడయ జేసెదను." అని రణభూమికరగెను. అప్పుడు వివేకమైన లక్ష్మ ణుఁడు, రాగమైన మేఘనాదునొకబాణమున నవలీలగ రూపు మాపెను.

రాగమంతరించినవార్త రావణుడువిని అతి దుఃఖితుడై తెప్పరిల్లి మైరావణుని పిలిపించెను. ద్వేషరూపుడను మైరావ ణుఁడు రావణుని దరిఁజేరి జరిగినదంతయువిని, రామలక్ష్మణుల నంతమొనర్చెదనని చెప్పి, రణభూమికేఁగి, తన కుటిల లక్షణ ముల మాయచే రామలక్ష్మణులను పాతాళమునకుఁ గొం పోయెను. సత్సంగ రూపుఁడది తెలిసికొని, వెంటనే పాతాళ మునకేఁగి, ద్వేషరూపుఁడగు మైరావణునిజంపి, వానికొడుకగు నిర్లోభరూపుఁడను అహిరావణుని, పాతాళమునకు రాజుగజేసి, రామలక్ష్మణులను యథాస్థానమునకు తెచ్చెను.

నావారని చెప్పబడువారెవరును లేని యజ్ఞానరూపుడగు రావణుడు దుఃఖావేశమున మునిగి, యుద్ధభూమికరగి - ఓ బాలకా! రామా, నన్ను నీవెఱుఁగవు. నీవు నాముందెంత? వినను తెలిపెదను. నేనులేకున్న నీవులేనట్లే, నేనున్నంతవరకే నీగొప్పతనము. ఈ విశ్వము మిథ్య యనునది నావల్లనే, విశ్వ మున గౌరవస్థానము నీకు నావల్ల గలుగుచున్నది గనుక, నా యెదుటనుండి తొలగితివా - నీవు బ్రతుకుదువు; లేకున్న

నీనామ మంతరించును యని యనునంతలో, రాముడు- "ఓ అజ్ఞానీ- నీవు చెప్పెడి మాటలు నీకే తెలియనంతటి అబోధకు డవుగనుక, నిన్ను మూర్ఖుడనవచ్చును. మిథ్యయని చెప్పుచు దానిలోనే గౌరవమున్నదను మూర్ఖుడవుగనుక, ఆద్యంతము లు లేని దానిని పట్టుక పెనగులాడుచుంటివి. అనిత్యమగు సంసారేచ్ఛను వీడుము. ఆ విరక్తితో నిష్కామ కర్మయొన ర్పుము. నిష్కామకర్మయొక్క ఫలమే జ్ఞానము. జ్ఞానము నిత్యము. అదియే రామరాజ్యము. అదియే నేను. నీవో-అజ్ఞా నివి. అంధకార స్వరూపుడవు. జ్ఞానమను దివ్యజ్యోతి యెదుట అంధకార మెట్లుండును? ఆదియందున, అంతమందున లేక మధ్య మధ్యలోనుండు నీవు తగుదునని యెట్టుల చెప్పెదవు? పేరున- చేష్టలలో నజ్ఞానమువై అపుడపు డచటనచట కనుపింతువు. పదార్థములందా నీవు మిథ్యవేగదా? ఆదిమధ్యాంతములందు అన్నింటనుండునన్నెటులెదుర్కొనె నెంతువు? అది యేమూర్ఖత. నిన్ను నీవు తెలియని మిథ్యాని వాదన వృథ" వాగ్వ్యయము నిష్ప్రయోజనమని - నిర్వాణరూపమగు వాక్యబాణమును ప్రయోగింపగనే- రావణుడు మరణించెను. వెంటనే రాముడు సీతను చేర్చుకొనెను.

ఈ విధానము జ్ఞాన వివేకములుగల శాంతయుతులకే విదితము. శ్రీరామచంద్రుడీవిధముగ ఆనందలీలావిలాస మొనర్చి విహితకర్మయైన విభీషణునకు లంకారాజ్యమొసగి సీతాదేవితోడ- పంచకోశ స్వరూపమగు నయోధ్యాపురము నకు బయలుదేరెను.

[6]

రామాయణ మంటే?

ఉత్తర కాండము

శ్రు॥ యదాప ఉచ్ఛృష్యన్తి వాయుమేవాపియన్తి
వాయుర్హ్యేహ హ్యైతాన్ సర్వాన్సంవృఙ్క్త ఇత్యధిదైవతమ్॥

ఛాందోగ్యోపనిషత్తు-చతుర్థపాఠము.

శ్రీరామచంద్రుడు సీతాలక్ష్మణహనుమదంగదాదులతోడ బయలుదేరి అయోధ్యాపురమును సమీపించగనే-వైరాగ్యమను భరతుడు పరమానందమున నెదురేగి, కరములు జోడించి, రాముని స్తుతించి, రాజ్యపాలన మొనర్ప ప్రార్థించి పట్టాభిషేక మొనరించెను. దీర్ఘకాలము రాముడచట రాజ్య మేలెను. అనగా శాంతము, వివేకము, సత్సంగత్వము మొదలగునవి కలిగి- అజ్ఞానము, కామ, క్రోధ, లోభ, మోహ, మద, మాత్సర్యాదులు లేనిచోట- జ్ఞానము దీర్ఘకాలముండుట యనునది సహజమేగద!

రామాయణమంటే?

సత్యకాండము

[భారత దేశము నాగరిక ప్రపంచముముందు తలయెత్తలేక సిగ్గుతో కుంగిపోవుచున్న సమయములో అధఃపతనమై పోవుచున్న హిందూమతాన్ని తన మహత్తరమైన ఆత్మశక్తిద్వారా పునరుద్ధరించిన స్వామీ వివేకానందుని దివ్యసూక్తులు జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొని యీ కాండమును ప్రారంభించుట యుక్తము.]

" మన దేశమునకు గతి లేదు. స్వతంత్రమైన భావ మొక్కటియు నెవ్వరికిని దట్టదు. ఎంతసేపు ప్రాత పుంతలనే త్రొక్కుచు రామకృష్ణపరమహంస యింతవాడని అంత వాడని తలయు దోకయు లేని గాథలను కల్పించుచు వానిని గూర్చి తమలో దాము తగవులాడుచు గాలయాపన జేయు చుందురు. రామ! రామ!! జన సామాన్యమునకును మీకును ఏమైనను దారతమ్యము గలదని లోకమునకు జూపుటకుగాను మీరేమైనను జేయరా?- ఎంతసేపు మీపిచ్చియేనా మీకా నందము! నేడు (పూజామందిరమున) మీకొక ఘంట - రేపు దానిపైన నొక జేగంట, మరొకనాడు చామరము - లేదా నేడొకశయ్య, మరునాడు దాని కోళ్ళకు వెండి మలామా- ఇక భక్తులకు బరమాన్నమును బిండివంటలును, ఇక దలయు దోకయు లేని వేయిగాథలు.- వేయేల, భాహ్యాకర్మ కలాపము.- ఇదియే కాదా మీ కార్యక్రమము! మీ ధోరణి! దీనికి ఆంగ్ల మున బుద్ధిమాంద్యమని పేరు. ఈవిధమైన కురత్రితనపుచేష్టల

కంటె మరేమియు దలకెక్కనివారే బుద్ధిహీనులు అనబడుదురు. గంట కుడివైపున వాయించవలెనా!- చందనపు బొట్టు నుదుటనే పెట్టవలెనా, మరెచ్చటనైననుగూడ పెట్టవలెనా- హారతి మూడుసార్లీయవలెనా, నాల్గుసార్లీయవలెనా? ఈవిధమైన సమస్యలతో నహర్నిశ లెవరించు మించుగా గలవరబడుచుందురో వారే నిర్భాగ్యులు అనదగినవారు.

(శ్రీ రామకృష్ణ మఠమువారు ప్రచురించిన - వివేకానంద లేఖావళి- రెండవ భాగము మలికూర్పు 1951 వ సంవత్సరపు ముద్రణ- 35 వ లేఖ- 63వ పుటలో.)

"ఓ మహా భాగ్యశాలులారా! సిరిసంపద్విహీనులై యదృష్టహీనులై, వివేక భ్రష్టులై, యధఃకృతులై, క్షుత్పీడితులై, యసూయాద్వేష పూరితులైయున్న యీ దేశీయుల నెవ్వరైనను హృదయపూర్వకముగా ప్రేమింప గలిగినచో- భారతదేశము పునర్జీవితమగునని నేనును నమ్ముచున్నాను. అజ్ఞాన దారిద్ర్యముల నానాటికి గ్రుంగిపోవుచున్న తమ సోదర కోటి శ్రేయమును గాంక్షించి వందలకొలది స్త్రీ పురుషులు, ఉదారులు, ఎపుడు భోగవాంఛలను బూర్తిగా విడనాడి యావచ్ఛక్తితోడను గృషిచేయుదురో అప్పుడే భారతదేశము మేల్కొనును. సత్సంకల్పము నిష్కాపట్యము అఖండ ప్రేమానురాగములు ననునవి లోకమును జయింపజాలునని క్షుద్రమగు నా జీవితముననే నాకనుభూతమైనది. ఈ సుగుణములు గల యొకవ్యక్తి లక్షలకొలది వంచకుల - పశుతుల్యుల - కపటోపాయములను నశింపజేయ జాలును."

(అదే గ్రంథము 86 వ లేఖ 118 వ పుటలో 6-4-1897 సం॥ గల దానియందు.)

[ఈకాండము జదువుటకుముందు విశ్వశాంతికై ప్రాణము లర్పించి సత్యసామ్రాజ్య స్థాపనకు పునాదివేసిన "బాపూజీ" ఆ యా సందర్భాలలో లోకానికొసగిన యీదిగువ సందేశాలనుగూడ పాఠకులు మననం జేసికొనవలసియున్నది.]

"భగవన్నామములు వ్యక్తిత్వమును సూచించని భగవద్విశేషణములు మాత్రమే. భగవంతుడు సర్వవ్యాపి, వర్ణనాతీతుడు. అయినను మానవమాత్రుని ప్రయత్నపూర్వక స్తోత్రపాఠమే భగవన్నామము."

[గాంధీమహాత్ముని-హరిజన్ ది 12-8-1938]

"మానవులందరిలోను పరమాత్మ ప్రకాశించుచుండెను. కనుక మానవులందరు అవతార పురుషులని చెప్పవచ్చును. శ్రీరామకృష్ణులు అవతార పురుషులని పిలువబడుటకు కారణము- దేవసంపత్తి వారిలో మూర్తీభవించెనని మనము వర్ణించుటవలన. వాస్తవమునకు మానవుని భావశిల్పమే భగవదవతారము. అవతారపురుషులనుగూర్చి నిర్మించుకొనిన భావగంభీర సౌధమును చారిత్రిక ప్రమాణములు అంతగ చలింపజేయలేవు. శ్రీ రామకృష్ణాదుల చరిత్రములనుండి ఉత్పన్నమగు సంగతులు పలు రకములగు తర్కసిద్ధాంతములవల్ల గాని సమసిపోవు."

[గాంధీమహాత్ముని-హరిజన్ వ్యాసము ది 22-6-1947]

"సత్యమే భగవంతు డన్నను, భగవంతుడే ఆత్మ యన్నను ఒకటే - ఒకేనాణెమునకు సత్యప్రేమలు రెండును ముఖములవంటివి." [హరిజన్ ది 29-1-1938]

"సమాధియందలి శాంతిని అనుభవించుచున్న సమయమున రామనామస్మరణ పానకమందలి పుడకవలె తోచు చుండియుండెనా? నేను ఆతురపడుచున్నాను. రామనామ స్మరణను అతిశయించు నిర్వికల్ప సమాధి అబ్బినపుడు కేవల స్మరణలతో పని యేమి?"

[గాంధీమహాత్ముని-యంగ్ ఇండియా ది 14-8-1924]

మానవ శరీరాంగ వైకల్యమువలెనే మానసికాంగ వైకల్యముకూడ కలదు. ఇందనేకరకములుండును. వీనిలో ఆధ్యాత్మిక నీరసమనునదొకటి. ఈ వ్యాధిగలవారు దైవసేవ పేర మానవజీవితమునకుగల బాధ్యతలను వదలి సోమరులుగ నుందురు. అందువల్ల మానసిక ఆలోచనలు దేవుడు-దయ్యములపై నుండును. వీటితో అనంతమైన వికారగుణములు పుట్టును. ఇట్టివారు వాస్తవిక జీవితమునగల మంచిని, సౌందర్యమును అభినందించలేరు. ఇది ప్రమాదకరపు వ్యాధి. ఆధ్యాత్మికాభిలాషగల వారీవ్యాధి తమకు సోకకుండ జూచుకొనుట, నిరంతర మారోగ్యానందములవైపు మనసునుంచుట యవసరము.

మానసికాధ్యాత్మిక అజీర్తియనున దింకొకటి కలదు. యుక్తాయుక్త విచక్షణలేకుండ- ఆధ్యాత్మిక ప్రబోధకుల మనుచు తెలిసీతెలియని చెత్తవ్రాతలుగల గ్రంథములు మితిమీరి చదువుట అట్టియజీర్తియగును. ఈవ్యాధి నైసర్గికమైన

ఆరోగ్యకరమైన గుణమును నశింపజేయును. అప్పుడు ఆధ్యాత్మికము పేరగల దొరకినదానినెల్ల ననుభవించుట, మంచితో చెడ్డనుకూడ కలిపి యనుభవించుట జరుగును. ఇందువల్ల ఆధ్యాత్మికాజీర్తి యేర్పడి, క్రమేణ అది మృత్యువుగ పరిణమించును. ఇట్టివారు నానారకముల వేదాంత గ్రంథములను, సూత్రములను ఊపిరి తిరుగకుండ నిరంతరము చదువుచు, మనన మొనర్చుచు, మంత్రములనుచు - ఇతరులకు చెప్పుచుందురు. కాని వాటిలో నేయొకసూత్రమునైనను తమ జీవితములో నాచరించి పరీక్షింపరు.

మరొక బలవత్తరమైన మానసిక వ్యాధి - ఆధ్యాత్మిక వ్యభిచారము-అర్థరహితమైన జీవితమును గడపువారికీవ్యాధి కలదనబడును. చేతినిండ పుష్కలముగ ధనముండును; కావలసినంత తీరికయుండును; కాని జీవితములో నిర్వర్తింపవలసిన కార్యక్రమమేదియు నిర్ణయించుకొనరు. వారికి నిర్ణీతమైన ఆదర్శమనునదుండదు. ఇట్టివారేక్షణమున నేది తోచిన యాపనిని చేయుచుందురు. ఇట్టి గుణమునే ఆధ్యాత్మిక వ్యభిచారమనవలెను.

వేరొక పిచ్చిమానసోన్మాదము. ఈరోగి జీవితములో నొకేయొక విషయమును పట్టుకొని భజనజేయుచుండును. ఒకడు జీవిత సుఖమునకు ధనమేకైక సాధనమను పిచ్చిలోపడును. మరొకడికి కీర్తిపిచ్చి; ఇంకొకనికి అధికారపుపిచ్చి; ఒకనికి దేహారోగ్యపుపిచ్చి- ఇట్టివా రా యా వెర్రిభావాలలోబడి జీవితమందు లభింపగల సుఖ సంతోషాదులన్నిటినీ సర్వనాశనము జేసికొందురు. ప్రకృతి సంబంధములైన-సహజములైన-

సర్వసూత్రములను పాటించుచు సర్వతోముఖమైన సమస్థాయి జీవితము జరుపుకొనిననే తప్ప మానవునకు సుఖ శాంతులను నవి దక్కవను విషయము తోచదు. ఈ మనోన్మాద రుజాగ్రస్తుల దృక్పథ మెప్పుడును వ్యాకులముతో, వ్యగ్రముగ సంకుచితముగ నుండును. తుదకు తామాశించిన ఆదర్శము నెప్పటికిని చేరుకొనకనే తనువును విడతురు. ఎందువల్లననగా- మానవజీవితము నైవిధ్యవికాసము గలది. సర్వతోముఖముగ వ్యాపించి వర్తించిననేదప్ప నిజమైన జీవితసౌఖ్యము లభింపదు.

ఆధ్యాత్మిక వాదులమని జెప్పుకొను వారిలో మతోన్మాదమను వ్యాధియొకటి కలదు. వీరు గుడ్డిగా యేదోయొక యభిప్రాయమునో సూత్రమునో పట్టుకొని వ్రేలాడుదురు. కాని అందలి సత్యమును పరీక్షకుపెట్టి పరిశీలించి చూడరు. ఇటువంటి మూఢులకు యుక్తాయుక్త పరిజ్ఞానము పట్ల, నిరూపితమైన సత్యముపట్ల అమిత కోపము, ఏహ్యాభావము నుండును. ఈమతోన్మాదులు మానసిక సౌష్టవము కొరకు, ఆరోగ్యాభివృద్ధికొరకు కృషి యొనర్పక తమను తామే నాశన మొనర్చుకొనుచుందురు.

శరీర వ్యాధులవలె మానసిక వ్యాధులు, ప్రత్యక్షముగ కనుపించక పోవుటచే సకాలమున, సరిగ గుర్తించి చికిత్స జేసుకొనుట కవకాశము లేదు. అవి లోలోన ప్రబలి క్రమేపీ కుంగదీసి జీవితమును నాశనము జేయును.

ఇట్టివారలకు మొదటిగొయ్యి అయోగ్య వివాహము; ద్వితీయము లైంగిక వ్యాకులత; తృతీయము ధనదాహము; మనస్సును భయము, నిరాశ, చింత, అత్యాశ, కోపము,

సోమరితనము, నిర్వ్యాపారత్వము మొదలగు క్రిమిజాతుల బారినుండి రక్షించుకొనకపోవుట చతుర్థము- ఇట్టివనేకములు గలవు. స్వబుద్ధి నుపయోగించి యిట్టివానిని స్వాధీన మొనర్చు కొని - శరీరముపై బుద్ధికిగల ఆధిపత్యమును అనుభవము ద్వారా గ్రహించుట యవసరము- అపుడు ఆనందము కలుగును. తద్వారా ఆరోగ్యము, సద్విచారము, నిశ్చలత యేర్పడును. ఆత్మోన్నతికిదియే మార్గము. ఇట్టివారు అంతర్వాణి ననుసరించి యాచరించిన సంకల్పసిద్ధి నొందుదురు.

జీవునకు భావనాశక్తి సృష్టిలో యేర్పడుచున్నది. దానిని భావముగ నుపయోగించుకొనుటలో - మంచి చెడ్డల వినియోగమునుబట్టి సత్ఫల దుష్ఫలితములు గలుగును-బాహ్య ప్రకృతిని స్వాధీనమొనర్చుకొనుటలో మానవుడుత్తీర్ణుడయ్యె ననవచ్చును. ఇంకను బాహ్యప్రకృతి స్వాధీనతకై అమితకృషి చేయబడుచున్నది. కాని మానవజన్మకు బాహ్యప్రకృతిని వశ మొనర్చుకొనుటలోనేగాక స్వస్వరూపజ్ఞానము నభివృద్ధిపరచుకొనుటలోనే సార్థకత, ప్రజ్ఞగలదు. నిజమునకు మానవునకు బాహ్యవిషయములను గురించికంటె తన్ను గురించి తెలిసినదే బహుతక్కువ. తానెవరో, తన యథార్థస్థితి యెట్టిదో తెలియకపోయిన పిమ్మట బాహ్య విషయ పరిజ్ఞానమువల్ల గలుగ ప్రయోజనము సత్ఫలితము నీయజాలదు.

ఇదియే రామరాజ్యమనబడును. రామాయణమిదియే. అద్దేపల్లి వంశః పారావార సుకాంచనసగోత్రి రామయాఖ్య సుబ్బమాంబలపుత్రి కవికేసరి బిరుదాంకిత సత్యనారాయణ విరచిత సత్యరామాయణము-సర్వము-సమాప్తము.

గ్రంథకర్తగారి రచనలు

1. బ్రాహ్మణ వేదోక్తక్రియా విచారవ్యవస్థ
2. కలి (పద్యఖండిక)
3. ప్రపంచయుద్ధము (బుఱ్ఱకథ)
4. ధర్మవీరచరిత్ర (ఆత్మూరి లక్ష్మీనరసింహసోమయాజుల వారి జీవిత చరిత్ర) (బుఱ్ఱకథ)
5. వేంకటార్యప్రభ ('పండితరాయ' మామిడి వెంకటార్యుల వారి జీవిత చరిత్ర-బుఱ్ఱకథ)
6. పరమేశ్వరీ ప్రభాతము (కన్యకాపరమేశ్వరీచరిత్ర-బుఱ్ఱకథ)
7. రామాయణమంటే (అపూర్వ పరిశోధన గ్రంథము)

అముద్రితములు

8. **మానవుడు (వచనము)**
9. **వేమన పద్యములు**

దొరకుచోటు

కవికేసరి,

అద్దేపల్లి సత్యనారాయణ.

మండపల్లిపోస్టు : : కృష్ణాజిల్లా